

คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕ พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า การสอบสวนพยาน รายนายวีรพงษ์ วงศ์จันตา และนางชวนพิศ มหานิล ที่ได้ให้นายชัยยันต์ รัตนรังสี เข้าร่วมฟัง การให้ถ้อยคำในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๔ และวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๔ ไม่เป็นไปตามข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม การสอบสวนเสียไป เฉพาะส่วน ตามข้อ ๖๔ วรรคหนึ่ง (๒) ของประกาศฉบับเดียวกัน จึงให้คณะกรรมการ สอบสวนดำเนินการสอบสวนพยานบุคคลทั้งสองรายใหม่ สำหรับประเด็นอื่นๆ ให้ยกอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ชม ๖๘๘๐๑/๔๓๕ ลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๕ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไม่เหมาะสมกับข้อเท็จจริงและไม่เหมาะสม กับความผิด เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนสรุปผลการสอบสวนโดยไม่ได้พิสูจน์ ตรวจสอบข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น รวมทั้งกระบวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย และถึงแม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีมติให้ดำเนินการสอบสวนพยาน รายนายวีรพงษ์และนางชวนพิศใหม่ แต่ก็เป็นการดำเนินการหลังจากมีการออกคำสั่งลงโทษ ทางวินัยอันเกิดจากกระบวนการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งยังเป็นการดำเนินการ หลังจากสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์แล้ว กรณีไม่มีผลทำให้คำสั่งที่ไม่ชอบ ด้วยกฎหมายกลับกลายเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายขึ้นมาได้ ตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง (๓) และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เปลี่ยนแปลงคำสั่งเทศบาลตำบลบวกค้าง ที่ ๓๑๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบ ด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งเทศบาลตำบลบวกค้าง ที่ ๓๑๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ
๒. เพิกถอนมติคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ ในการประชุม ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

/๓. ทูเลการบังคับ...

๓. ทูเลาการบังคับตามคำสั่งเทศบาลตำบลบววก้าง ที่ ๓๑๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ไว้ก่อนจนกว่าคดีจะถึงที่สุด

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ไม่รับคำขอตูเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า อำเภอสนก้าแพงได้มีหนังสือลับ ที่ ชม ๐๐๓๗.๒๒/๒๕ ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๔ แจ้งว่า จังหวัดเชียงใหม่ได้รับหนังสือจากนายวีรพงษ์ วงศ์จันตา ซึ่งร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลตำบล สาราญราษฎร์ มีพฤติกรรมในทางชู้สาวกับผู้ได้บังคับบัญชา คือ นางชวณพิศ มหานิล ตำแหน่งนักวิชาการเงินและบัญชี ซึ่งเป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายวีรพงษ์ จึงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเทศบาลตำบลบววก้าง ที่ ๒๓๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง โดยคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนและมีมติเป็นเอกฉันท์ว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งมีครอบครัวอยู่แล้วได้มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับภรรยา โดยชอบด้วยกฎหมายของผู้อื่น เห็นสมควรลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จากนั้นได้รายงานผลการสอบสวนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ รายงานผลการสอบสวนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ได้มีมติเห็นชอบให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งเทศบาลตำบลบววก้าง ที่ ๓๑๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ให้เป็นไปตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีทราบคำสั่งลงโทษทางวินัยเมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๔ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๕ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕ ได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า ประเด็นการสอบสวนพยานรายนายวีรพงษ์ และนางชวณพิศ ที่ได้ให้นายชัยยันต์ รัตนรังสี เข้าร่วมฟังการให้ถ้อยคำในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๔ และวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๔ ไม่เป็นไปตามข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ทำให้การสอบสวนเสียไป

/เฉพาะส่วน...

เฉพาะส่วนตามข้อ ๖๔ วรรคหนึ่ง (๒) ของประกาศฉบับเดียวกัน การอุทธรณ์ประเด็นนี้ฟังขึ้น จึงมีมติให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว สำหรับประเด็นอื่นๆ ให้ยกอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือเทศบาลตำบลบววกคำง ที่ ชม ๖๘๘๐๑/๔๓๔ ลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๕ แจ้งประธานกรรมการสอบสวนให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คณะกรรมการสอบสวนได้สอบสวนพยาน รายนายวีรพงษ์และนางชวนพิศใหม่เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๕ และได้รายงาน ผลการสอบสวนพยานทั้งสองรายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบเมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลับ ที่ ชม ๖๘๘๐๑/๐๒ ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๕ รายงานผลการสอบสวนดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับ หนังสือขอให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครองจากผู้ฟ้องคดี โดยอ้างเหตุผลสอบสวนไม่เป็นไป ตามหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการต่ำกว่า หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง (๓) และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ได้รับรายงานการดำเนินการทางวินัยจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือเทศบาลตำบลบววกคำง ที่ ชม ๖๘๘๐๑/๑๒๒๗ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเทศบาลตำบลบววกคำง ที่ ๒๐๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๔ และ ที่ ๒๓๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน วินัยอย่างร้ายแรง กรณีเมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลตำบลบววกคำง (ที่ถูกคือ กรณีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลตำบลสำราญราษฎร์) มีพฤติกรรม ในทางซู้สาวกับผู้ได้บังคับบัญชา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดส่งรายงานผลการสอบสวนของ คณะกรรมการสอบสวนและเอกสารหลักฐาน ตลอดจนความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเสนอ ให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องส่งเรื่องให้คณะอนุกรรมการพิจารณา ดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการ เป็นผู้พิจารณาทำความเห็นเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณามีมติ ตามข้อ ๗๐ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม คณะอนุกรรมการ พิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการ ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๔

/เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ได้พิจารณาข้อเท็จจริงจากรายงานการสอบสวน ประกอบกับหลักเกณฑ์การดำเนินการทางวินัยแล้วมีความเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดี เป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ การดำเนินการทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความถูกต้อง ตามหลักเกณฑ์การดำเนินการทางวินัย อีกทั้งการลงโทษมีความเหมาะสมแก่การกระทำแล้ว จึงมีมติให้ลงโทษปลดออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ได้พิจารณามีมติเห็นชอบตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ลับ ที่ ชม ๐๐๓๗.๔/๗๘๐ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งเทศบาลตำบลบวกว้าง ที่ ๓๑๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ โดยลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และแจ้งคำสั่ง ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๔ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ชม ๖๘๘๐๑/๒๕๗ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๕ ส่งคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาโดยคำอุทธรณ์ดังกล่าวอ้างว่า การลงลายมือชื่อในเอกสารสองฉบับ ได้แก่ เอกสาร ฉบับลงวันที่ ๓ ธันวาคม (ที่ถูกคือ มีนาคม) ๒๕๕๔ และฉบับลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๔ เป็นเอกสารที่นายวีรพงษ์ วงศ์จันดา เป็นผู้จัดทำขึ้นและข่มขู่ให้ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อรับสารภาพ อีกทั้งนายทองอินทร์ จักรแก้ว นายกเทศมนตรีตำบลสำราญราษฎร์ได้พูดจาโหมน้ำว ทิ้งที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีเจตนาจะรับสารภาพแต่อย่างใด และในระหว่างการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนได้อนุญาตให้พยานรายนายวีรพงษ์ และนางชวนพิศ มหานิล นำทนายความหรือที่ปรึกษา คือ นายชัยยันต์ มหานิล เข้าร่วมฟังการให้ถ้อยคำและ ให้คำแนะนำในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๔ และวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๔ ซึ่งไม่เป็นไป ตามข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษ ทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม นอกจากนี้ คำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นการลงโทษที่ไม่เหมาะสมกับความผิด เนื่องจาก เป็นการสั่งลงโทษตามข้อกล่าวหาที่ยังไม่มีการพิสูจน์ข้อเท็จจริง อีกทั้งการกระทำที่ถูกล่าวหา ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ และครอบครัวของทั้งสองฝ่ายไม่ได้แตกแยก หรือหย่าร้าง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕

/ได้พิจารณา...

ได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ โดยเห็นว่า ประเด็นการสอบสวนพยานนายวีรพงษ์ และนางชวนพิศที่ได้ให้นำนายชัยยันต์เข้าร่วมฟังการให้ถ้อยคำไม่เป็นไปตามข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข ในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ทำให้การสอบสวนเสียไปเฉพาะส่วน ตามข้อ ๖๔ วรรคหนึ่ง (๒) ของประกาศฉบับเดียวกัน อุทธรณ์ในประเด็นนี้ฟังขึ้น ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีมติให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว สำหรับประเด็นอื่นๆ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รายงานผลการสอบสวนพยานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนพยานนายวีรพงษ์และนางชวนพิศใหม่ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้วเมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๕ ผลปรากฏว่า ไม่มีคำให้การของพยานเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ในทางที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ประสงค์จะให้ผลเป็นไปตามคำสั่งเดิม ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือรายงานด้วยว่า ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ เนื่องจากคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่เกิดจากกระบวนการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนใหม่เป็นการดำเนินการหลังจากที่ได้มีการออกคำสั่งลงโทษ อีกทั้งยังเป็นการดำเนินการหลังจากสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ไปแล้ว กรณีจึงเป็นหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรม ซึ่งมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง (๓) และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ได้พิจารณารายงานการสอบสวนพยานที่ได้ดำเนินการใหม่ รวมทั้งข้อทักท้วงของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่า มาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นคนละกรณีกับการดำเนินการสอบสวนพยานนายวีรพงษ์และนางชวนพิศ ซึ่งไม่ใช่คู่กรณีตามบทนิยามในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ข้อ ๖๔ วรรคหนึ่ง (๒) ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้การสอบสวนพยานที่ไม่ถูกต้องเสียไปเฉพาะส่วน ไม่ได้ทำให้การ

/สอบสวน...

สอบสวนเสียไปทั้งหมด ประกอบกับข้อ ๖๖ ของประกาศฉบับเดียวกัน กำหนดให้กรณีการสอบสวนในส่วนที่ไม่ใช่สาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ผู้มีอำนาจซึ่งก็คือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะสั่งให้แก้ไข หรือดำเนินการให้ถูกต้องหรือไม่ก็ได้ กรณีดังกล่าวนี้เป็นเรื่องการสอบสวนพยานไม่ถูกต้อง ไม่ใช่เรื่องการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ถูกลงโทษที่ไม่ถูกต้องอันเป็นสาระสำคัญ หลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้ในการพิจารณาและมีมติเป็นไปตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่องหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งมีมาตรฐานและหลักประกันความเป็นธรรมไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ในการสอบสวนพยานนายวิโรพงษ์ วงศ์จันดา และนางชวนพิศ มหานิล ใหม่ พยานทั้งสองรายได้ให้การเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม แต่คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงและยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ รวมทั้งให้ถ้อยคำเพิ่มเติมเพื่อแก้ข้อกล่าวหาก่อนที่จะรายงานผลการสอบสวนเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ในการสอบสวนดังกล่าวไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาลงมติเพื่อเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามข้อ ๕๙ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แต่ได้เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ให้ความเห็นด้วยตนเอง กรณีจึงเป็นการดำเนินการที่ไม่ถูกต้อง หนังสือเทศบาลตำบลบววก้าง ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เรื่อง รายงานผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ไม่ใช่แบบรายงานการสอบสวน (สว. ๖) และนายสุรการ์ต เข้มเพชร ตำแหน่งบุคลากร ๖ ว สังกัดเทศบาลตำบลบววก้าง เป็นผู้เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อันเป็นการเสนอที่ไม่เป็นไปตามข้อ ๖๐ ของประกาศฉบับดังกล่าว อีกทั้งในหนังสือรายงานผลการสอบสวนที่เสนอไม่มีสาระสำคัญที่จำเป็น ได้แก่ การสรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน การวินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหากับพยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวหาความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่อย่างไร การจัดทำบันทึกถ้อยคำของพยานมีอยู่หลายหน้าซึ่งตามข้อ ๕๐ ของประกาศฉบับเดียวกัน กำหนดให้

/กรรมการสอบสวน...

กรรมการสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนกับผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกหน้า แต่ข้อเท็จจริงไม่พบว่าได้มีการลงลายมือชื่อของบุคคลดังกล่าวกำกับไว้แต่อย่างใด ปัจจุบันเทศบาลตำบลบวกค้างยังไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาล ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงเห็นว่ากระบวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต่อมา ผู้ฟ้องคดียื่นหนังสือลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๕ ต่อศาลปกครองชั้นต้นคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิ่มเติม โดยมีสาระสำคัญเช่นเดียวกับคำคัดค้านคำให้การที่ได้ยื่นต่อศาลไว้แล้ว

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า คณะกรรมการสอบสวนได้จัดทำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๒ เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๔ และผู้ฟ้องคดีได้ลงชื่อรับทราบในวันเดียวกัน ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้จัดทำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๓ มอบให้ผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงชื่อรับทราบในวันเดียวกัน แต่ในบันทึกตามแบบ สว. ๓ นี้ มีลักษณะเป็นเพียงบัญชีพยาน ไม่มีรายละเอียดใดๆ เกี่ยวกับการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาซึ่งได้จากถ้อยคำพยานบุคคลหรือการกระทำของพยานบุคคลว่ามีลักษณะสนับสนุนข้อกล่าวหา จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นคู่กรณีในการพิจารณาทางปกครองไม่มีโอกาสทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ ไม่สามารถโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานเพื่อยกเป็นข้อต่อสู้แก้ข้อกล่าวหาได้อย่างเต็มที่ การกระทำของคณะกรรมการสอบสวน จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นอกจากนี้ ในระหว่างการแจ้งข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๓ คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ดำเนินการสอบสวนพยานบุคคลทั้งห้ารายตามรายชื่อในแบบ สว. ๓ แต่ได้เริ่มทำการสอบสวนพยานบุคคลจำนวนสี่ราย คือ นายวีรพงษ์ วงศ์จินดา นายทองอินทร์ จักรแก้ว นางสาวภัทรสุดา ปัญญา นายธนากร ช่วยคำชู ในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๔ และสอบสวนพยานนางชวนพิศ มหานิล ในวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๔ อันเป็นการสอบสวนพยานบุคคลหลังจากที่คณะกรรมการสอบสวนได้จัดทำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามแบบ สว. ๓ มอบให้ผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๔ แล้ว อีกทั้งหลังจากที่ได้สอบปากคำพยานบุคคลทั้งห้าราย คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้มอบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่ได้จากถ้อยคำของพยานบุคคลดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีเพิ่มเติมแต่อย่างใด การกระทำของคณะกรรมการสอบสวนจึงเป็นกระบวนการที่ข้ามขั้นตอน ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย และไม่ปฏิบัติตามข้อ ๔๒ ของ

/ประกาศ...

ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข ในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕ ว่า การสอบสวนพยานรายนายวีรพงษ์ เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๔ และรายงานชวนพิศ เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๔ คณะกรรมการสอบสวน ได้ให้พยานทั้งสองนำทนายความเข้าร่วมฟังการให้ถ้อยคำและแนะนำพยานเป็นการกระทำ ที่ไม่ถูกต้อง แต่การสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนใหม่ไม่ชอบด้วยข้อ ๖๔ ของประกาศฉบับเดียวกัน ที่กำหนดให้นายกเทศมนตรีเป็นผู้สั่งให้คณะกรรมการสอบสวน ดำเนินการ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๕ ชี้แจงต่อ ศาลปกครองชั้นต้นว่า ไม่ประสงค์จะทำคำให้การเพิ่มเติม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ฟ้องคดีได้คัดค้านข้อเท็จจริงในกระบวนการ สอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งขึ้น และผู้ฟ้องคดี ได้อุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในบางประเด็นเท่านั้น ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ ในประเด็นดังกล่าวตามที่ไต่ถามคำให้การไว้ก่อนหน้านี้อแล้ว

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมโดยมีหนังสือลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ และหนังสือลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๖ นำส่งสำเนาหนังสือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งหนังสือฉบับดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้แจ้ง ความประสงค์ขอสำเนาคำให้การของพยานบุคคลที่คณะกรรมการระบุไว้ในบันทึกแบบ สว. ๓ แต่คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ส่งมอบเอกสารดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี อันเป็นการกระทำ ที่ไม่ชอบด้วยมาตรา ๒๗ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และแจ้งว่าในระหว่างการพิจารณาคดีของศาล ผู้ฟ้องคดี ได้มีหนังสือขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่พิพาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวแล้วเห็นว่า คำสั่งดังกล่าวเกิดจากกระบวนการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงมีหนังสือลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เสนอขอความเห็นชอบให้เพิกถอนคำสั่ง ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติไม่ให้ความเห็นชอบโดยให้เหตุผลว่า คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า สำเนาหนังสือสำนักปลัดเทศบาล ตำบลบวกค้ำ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เรื่อง การพิจารณาเพิกถอนคำสั่ง ทางปกครองใหม่ ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษ ทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีและให้ดำเนินการให้ถูกต้องตามกฎหมายต่อไปนั้น เป็นช่วงเวลา ที่นายสมพร มหาวงค์ ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลบวกค้ำ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้สอบถามไปยังนายสมพร ได้รับการชี้แจงว่าไม่เคยพบเห็นและไม่ได้เป็นผู้ลงนาม ในหนังสือดังกล่าว อีกทั้งจากการตรวจสอบไม่พบสำเนาหรือต้นฉบับของหนังสือข้างต้น ในทะเบียนคุมบันทึกข้อความ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๕ แต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัดเชียงใหม่ ได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ๓๙๒/๒๕๕๕ ว่า ผู้ฟ้องคดี มีพฤติกรรมในทางชู้สาวกับภรรยาของนายวีรพงษ์ วงศ์จันตา และให้ชดใช้ค่าทดแทน ตามคำฟ้องให้แก่นายวีรพงษ์

นายวีรพงษ์ วงศ์จันตา ยื่นคำร้องลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๖ ขอให้ศาลปกครองชั้นต้น เรียกตนเองเข้ามาเป็นคู่ความฝ่ายที่สามในคดีนี้ ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องไม่มีส่วนได้เสียตามกฎหมายในผลแห่งคดี จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ขอดอนคำฟ้องเฉพาะ ในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งศาลพิจารณาแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีถอนคำฟ้อง ในส่วนดังกล่าวได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี ได้มีการปฏิบัติตามขั้นตอนที่ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๒๓ ข้อ ๓๖ ข้อ ๔๔ ข้อ ๔๕ ข้อ ๕๙ ข้อ ๖๐ และข้อ ๗๐ กำหนดไว้แล้ว นอกจากนี้ แม้ว่าการสอบสวนพยาน รายนายวีรพงษ์ วงศ์จันตา และนางชวนพิศ มหานิล ที่ได้ให้นายชัยยันต์ รัตนรังสี เข้าร่วม ฟังการให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๔ และเมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๔ จะเป็นการกระทำที่ขัดต่อข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง ของประกาศดังกล่าว อันถือเป็นเหตุความบกพร่องในการดำเนินการทางวินัยก็ตาม แต่เหตุความบกพร่อง ดังกล่าวมีผลเพียงทำให้การสอบสวนเสียไปเฉพาะส่วน ตามข้อ ๖๔ วรรคหนึ่ง (๒)

/ของประกาศ...

ของประกาศฉบับเดียวกันเท่านั้น ประกอบกับกรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือแจ้ง
 ประธานกรรมการสอบสวนให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนพยานทั้งสองรายใหม่
 ตามผลการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่
 ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนพยานทั้งสองรายใหม่ เมื่อวันที่ ๑๙
 มิถุนายน ๒๕๕๕ แล้ว ไม่ปรากฏว่าพยานทั้งสองรายให้ถ้อยคำเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ
 ในทางที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด อันถือเป็นกรณีที่คณะกรรมการสอบสวน
 ไม่จำเป็นต้องประชุมพิจารณาลงมติและจัดทำรายงานผลการสอบสวน ตามแบบ สว. ๖
 เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีก ดังนั้น การที่คณะกรรมการสอบสวนได้สอบสวนพยานบุคคล
 ทั้งสองรายใหม่แล้ว นายสุรการ์ต เข้มเพชร ตำแหน่งบุคลากร ๖ ว สังกัดเทศบาลตำบลบวกค้าง
 และผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๕
 เรื่อง รายงานผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยไม่มี
 องค์ประกอบตามแบบ สว. ๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือแจ้งคณะกรรมการพนักงาน
 เทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ว่า ประสงค์ที่จะให้มีผลตามคำสั่งเดิม จึงเป็นการแก้ไขข้อบกพร่อง
 ในเรื่องการสอบสวนพยานบุคคลตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องแล้ว ส่วนกรณีที่
 ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการดำเนินการสอบสวนพยานบุคคลทั้งสองรายใหม่เป็นการดำเนินการหลังจาก
 มีการออกคำสั่งลงโทษทางวินัย อันเกิดจากกระบวนการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้ง
 ยังเป็นการดำเนินการหลังจากสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์แล้ว จึงไม่มีผลทำให้คำสั่ง
 ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายกลับกลายเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายขึ้นมาได้ นั้น เห็นว่า
 การดำเนินการสอบสวนพยานทั้งสองรายดังกล่าวเป็นการดำเนินการโดยการสั่งการของ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งปฏิบัติตามผลการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการพนักงานเทศบาล
 จังหวัดเชียงใหม่ การสอบสวนดังกล่าวนี้จึงเป็นการแก้ไขความบกพร่องของการสอบสวน
 ทางวินัยภายใต้กระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด
 เชียงใหม่ ประกอบกับนายวีรพงษ์และนางชวนพิศเป็นเพียงพยานบุคคล ไม่ได้มีฐานะ
 เป็นคู่กรณีตามบทนิยามในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
 พ.ศ. ๒๕๓๙ เนื่องจากมิใช่ผู้ที่จะถูกระทบกระเทือนต่อสิทธิจากการลงโทษหรือไม่ลงโทษ
 ทางวินัยผู้ฟ้องคดี การแก้ไขข้อบกพร่องของการสอบสวนพยานบุคคลทั้งสองรายตาม
 ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข
 ในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จึงมิใช่กรณีการแก้ไขคำสั่งทางปกครองที่ไม่สมบูรณ์ตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง (๓) และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และไม่ใช้หลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรม หรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติดังกล่าว สำหรับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า การจัดทำบันทึกถ้อยคำของพยาน ไม่ปรากฏว่ากรรมการสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนกับผู้ให้ถ้อยคำได้ลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกหน้า นั้น เหตุดังกล่าวไม่ใช่ความบกพร่องอันเป็นสาระสำคัญที่จะส่งผลต่อความเป็นธรรม ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะสั่งให้แก้ไขหรือไม่ก็ได้ ตามข้อ ๖๖ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า บันทึกตามแบบ สว. ๓ มีลักษณะเป็นเพียงบัญชีพยาน ไม่มีรายละเอียดใดๆ เกี่ยวกับการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาซึ่งได้จากถ้อยคำพยานบุคคลหรือการกระทำของพยานบุคคลว่ามีลักษณะสนับสนุนข้อกล่าวหา นั้น เมื่อพิจารณาบันทึกแบบ สว. ๓ ดังกล่าวในส่วนที่เกี่ยวกับพยานบุคคลซึ่งมีแต่เพียงรายชื่อพยานบุคคลจำนวน ๕ รายแล้ว เห็นได้ว่า บันทึกดังกล่าวไม่ได้มีการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่ได้จากถ้อยคำของพยานบุคคลในลักษณะของการระบุวัน เวลา สถานที่ และการกระทำของพยานบุคคล ตลอดจนความเกี่ยวข้องของพยานบุคคลที่อ้างอิงว่ามีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจริง อีกทั้งไม่ได้ระบุรายชื่อพยานบุคคลในรายชื่อของนางสาวอัญชุลีกร เอี่ยมลออ และนางสาวภูษณิศรา พุ่มไม้ ซึ่งถือเป็นเหตุความบกพร่องอันเป็นสาระสำคัญของการดำเนินการทางวินัย แต่อย่างไรก็ดี เมื่อการดำเนินการทางวินัยกรณีนี้ผู้ฟ้องคดีได้เคยลงลายมือชื่อในหนังสือลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๕ และหนังสือลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๕ รับผิดชอบต่อหน้านายทองอินทร์ จักรแก้ว นายกเทศมนตรีตำบลสำราญราษฎร์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีในขณะนั้นว่า ผู้ฟ้องคดีได้พานางชวนพิศ ภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายวีรพงษ์ เข้าโรงแรมวินเพลส ห้อง ๒๐๘ และได้มีพฤติกรรมในทางชู้สาวกับนางชวนพิศ รวมทั้งได้เคยติดต่อโทรศัพท์ และพานางชวนพิศไปยังสถานที่ต่างๆ จริง แม้หนังสือทั้งสองฉบับดังกล่าว นายวีรพงษ์จะเป็นผู้จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อก็ตาม แต่ก็ถือเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ให้การรับสภาพต่อผู้บังคับบัญชาว่ากระทำผิด โดยได้มีการบันทึกคำรับสภาพไว้เป็นหลักฐาน

/เป็นความผิด...

เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งแล้ว ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จะดำเนินการทางวินัยโดยไม่สอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้ ทั้งนี้ ตามข้อ ๓๑ (๓) ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในหนังสือรับสารภาพทั้งสองฉบับ เพราะถูกนายวีรพงษ์ข่มขู่และนายทองอินทร์ได้พูดจาโหม่น้าว นั่น เห็นว่า ขณะทำหนังสือรับสารภาพ ผู้ฟ้องคดีมีตำแหน่งเป็นถึงปลัดเทศบาลตำบลลำราญราษฎร์ มีความรู้และวุฒิภาวะพอที่จะตัดสินใจได้ว่าควรลงลายมือชื่อในหนังสือรับสารภาพหรือไม่ และถ้าหากผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำการดังกล่าวจริง ผู้ฟ้องคดีก็ชอบที่จะปฏิเสธไม่ลงลายมือชื่อในหนังสือรับสารภาพ เพราะผู้ฟ้องคดีย่อมต้องทราบดีอยู่แล้วว่า อาจมีการนำหนังสือรับสารภาพดังกล่าวมาใช้ในการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีต่อไปได้ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวนี้จึงมีน้ำหนักไม่เพียงพอให้รับฟังว่า ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในหนังสือรับสารภาพ เพราะถูกนายวีรพงษ์ข่มขู่และนายทองอินทร์ได้พูดจาโหม่น้าว ดังนั้น แม้ในคดีนี้จะปรากฏว่า มีเหตุความบกพร่องในการดำเนินการทางวินัย แต่ก็ไม่มีผลทำให้คำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดีกลายเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น กรณีมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาในประการต่อไปว่า จากพยานหลักฐานต่างๆ ในคดีนี้เพียงพอที่จะรับฟังว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์การกระทำตามที่ถูกกล่าวหา หรือไม่ เห็นว่า ในการสอบสวน ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน ปรากฏตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ว่า ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางไปต่างจังหวัดกับนางชวนพิศ สองต่อสองจริง โดยครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สอง เดินทางไปจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดระยอง ครั้งที่สาม เดินทางตามคณะเจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลลำราญราษฎร์และนางชวนพิศไปที่หลัง แต่ทุกครั้งที่มีการเดินทาง ไม่ได้มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์กัน และไม่ได้มีการบังคับให้นางชวนพิศเดินทางไปกับผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดียังได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน ปรากฏตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ อีกด้วยว่า เหตุการณ์ที่โรงแรมวินเพลส ระหว่างวันที่ ๒๔ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่นายวีรพงษ์กล่าวหาว่าพบผู้ฟ้องคดีกับนางชวนพิศอยู่ในห้องพักของโรงแรม นั้น จำได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีเมาสุราจึงได้เปิดห้องพักและพักที่โรงแรมวินเพลส ห้อง ๒๐๘ ได้โทรศัพท์บอกนางชวนพิศว่าตนเมา ไม่สามารถ

/จบรอดได้...

ขับรถได้ ในช่วงเย็นนางชวนพิศได้มาหาผู้ฟ้องคดีที่ห้องพักและอยู่ในห้องพักประมาณ ครึ่งชั่วโมงโดยไม่มีเพศสัมพันธ์กัน แล้วกลับไป ในวันรุ่งขึ้นนางชวนพิศได้มาหาผู้ฟ้องคดี และร่วมรับประทานอาหารกลางวัน จากนั้น ได้แยกย้ายกัน เมื่อเดินออกมาจากโรงแรม ได้พบกับนายวีรพงษ์ สามีของนางชวนพิศที่ลานจอดรถ แต่ไม่มีเหตุการณ์ทะเลาะหรือ รุนแรง ส่วนนางชวนพิศได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน ปราบกฏตามบันทึกถ้อยคำ พยานของฝ่ายกล่าวหา (แบบ สว. ๕) ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๕ ว่า ในเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีในฐานะปฏิบัติหน้าที่นายกเทศมนตรีตำบลสำราญราษฎร์ได้เสนอว่า จะติดต่อขออนุญาตเกี่ยวกับอาวุธปืนให้ ด้วยความไวใจและเป็นเวลากลางวันจึงได้ออกไป กับผู้ฟ้องคดี ได้รับประทานอาหารกลางวันและดื่มเบียร์ หลังจากนั้น จำไม่ได้ จนมารู้สึกตัวพบว่า ตนเองอยู่ในโรงแรมไอรักอินท์ ดอยสะเก็ด ในสภาพไม่ใส่เสื้อผ้า นางชวนพิศยอมรับว่า ได้เคยเดินทางไปต่างจังหวัดกับผู้ฟ้องคดี และทุกครั้งที่เดินทางไปได้มีความสัมพันธ์กันจริง ในวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ หลังเวลาเลิกงานตนเองได้ไปหาผู้ฟ้องคดีที่โรงแรมวินเพลส ห้อง ๒๐๘ ใช้เวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง และในวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ได้ไปหาผู้ฟ้องคดี ที่โรงแรมวินเพลสอีกครั้ง ได้รับประทานอาหารกลางวันที่โรงแรมวินเพลส และเมื่อจะเดินทางกลับ ได้พบกับนายวีรพงษ์ซึ่งรอกอยู่บริเวณหน้าโรงแรม จากการให้ถ้อยคำดังกล่าว เห็นได้ว่า แม้ผู้ฟ้องคดีและนางชวนพิศจะให้ถ้อยคำในประเด็นความสัมพันธ์ทางชู้สาวที่ขัดแย้งกัน แต่กรณีนี้นางชวนพิศเป็นพยานสำคัญที่สามารถยืนยันความสัมพันธ์ระหว่างผู้ฟ้องคดี กับตนเองได้เป็นอย่างดี ประกอบกับการมีความสัมพันธ์ฉันทูสาวของหญิงที่มีสามีแล้ว กับชายอื่นถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์กัน นั้น โดยวิสัยของหญิงย่อมต้องพยายามปกปิดไม่ให้ผู้ใด รู้เห็นและจะต้องให้การปฏิเสธเมื่อถูกสอบสวน เพราะถ้าหากมีผู้อื่นล่วงรู้ย่อมจะก่อให้เกิด ผลกระทบต่อชื่อเสียง ความสัมพันธ์ในครอบครัว และเกิดความอับอายเป็นอย่างมาก ดังนั้น การที่นางชวนพิศยอมรับว่ามีความสัมพันธ์ฉันทูสาวกับผู้ฟ้องคดีจนถึงขั้นมีความสัมพันธ์ ทางเพศกัน จึงถือเป็นการให้ถ้อยคำที่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากกว่าการให้ถ้อยคำของผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ การที่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อในหนังสือลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ และหนังสือลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๔ รับผิดชอบต่อคดีที่มีพฤติกรรมการชู้สาวกับ นางชวนพิศจริง ประกอบกับศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดเชียงใหม่ได้มีคำพิพากษา ในคดี หมายเลขดำที่ ๒๐๘/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๓๘๒/๒๕๕๕ ซึ่งเป็นคดีที่นายวีรพงษ์ เป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลย เรียกค่าทดแทนในกรณีผู้ฟ้องคดีได้ล่วงเกินภรรยา

/โดยมี...

โดยมีเพศสัมพันธ์กันว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการตามฟ้องจริง และให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าทดแทนเป็นเงินจำนวน ๒๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยให้แก่นายวีรพงษ์ ดังนั้น เมื่อประมวลข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคดีนี้ทั้งหมดแล้ว มีพยานหลักฐานแน่นอนหาเพียงพอที่ทำให้เชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนางชวนพิศซึ่งเป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของบุคคลอื่น ตามข้อกล่าวหาจริง สำหรับพฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ เห็นว่า ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษ ทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๑๙ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า พนักงานเทศบาลต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว วรรคสอง กำหนดว่า... การกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อกำหนดดังกล่าวนี้กำหนดขึ้นโดยมีความมุ่งหมายเพื่อควบคุมความประพฤติของพนักงานเทศบาลให้อยู่ในครรลองของการดำรงตนที่ดี ซึ่งการจะพิจารณาว่าพนักงานเทศบาลผู้ใดเข้าข่ายเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงหรือไม่ จำเป็นต้องพิจารณาถึงพฤติการณ์การกระทำของพนักงานเทศบาลผู้นั้นว่า ได้ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการและกระทบต่อความรู้สึกของสังคมมากน้อยเพียงใด ซึ่งถ้าหากพฤติการณ์การกระทำดังกล่าวก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการและกระทบต่อความรู้สึกของสังคมเป็นอย่างมากแล้ว ย่อมถือได้ว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง คดีนี้ขณะเกิดเหตุ ผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งปลัดเทศบาลตำบลสาราณราษฎร ซึ่งเป็นตำแหน่งสูงสุดของฝ่ายประจำ มีอำนาจบังคับบัญชาพนักงานเทศบาลและเจ้าหน้าที่อื่นในสังกัดเทศบาลตำบลสาราณราษฎร เป็นผู้ที่สังคมโดยเฉพาะในท้องถิ่นที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ให้ความเคารพนับถือ พฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ไปมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้ได้บังคับบัญชาซึ่งเป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของบุคคลอื่น ในขณะที่ตนเองก็มีภรรยาอยู่แล้ว แม้ผู้ฟ้องคดีจะไม่ทราบว่าผู้ได้บังคับบัญชาคนดังกล่าวเป็นหญิงมีสามีหรือไม่ก็ตาม ย่อมถือได้ว่าเป็นการประพฤติฝ่าฝืนต่อศีลธรรมอันดีและบรรทัดฐานของสังคมอย่างร้ายแรง ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการและกระทบต่อความรู้สึกของสังคมเป็นอย่างมาก พฤติการณ์การกระทำ

จึงถือได้ว่า...

จึงถือได้ว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง กรณีมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาในประการสุดท้ายว่า การใช้ดุลพินิจลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๗๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ภายใต้บังคับวรรคสองแห่งข้อนี้ พนักงานเทศบาลผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้นายกเทศมนตรีสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก วรรคสาม กำหนดว่า ผู้ใดถูกลงโทษปลดออกตามข้อนี้ ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ เสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ คดีนี้เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจภายใต้กรอบข้อ ๗๐ วรรคหนึ่ง ของประกาศฉบับดังกล่าว และเป็นคุณกับผู้ฟ้องคดีมากกว่าการลงโทษไล่ออกจากราชการ อันถือเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งเทศบาลตำบลบวบก้าง ที่ ๓๑๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า นางชวนพิศ มหานิล เบิกความเป็นพยานขัดแย้งกับถ้อยคำพยานของผู้ฟ้องคดี กฎหมายบัญญัติมิให้นำคำรับสารภาพของผู้ฟ้องคดีมาประกอบการพิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดี จึงขออุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นว่า ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ ได้กำหนดหลักเกณฑ์กรณีมีการกล่าวหาว่าพนักงานเทศบาลผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยในคดีนี้เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือรายงานเรื่องผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมในทางชู้สาวกับผู้ใต้บังคับบัญชา จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้น โดยคณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนโดยได้สอบปากคำพยานบุคคลจำนวน ๗ ปาก ซึ่งพยานบุคคลแต่ละคนให้การในทำนองเดียวกันว่านายวีรพงษ์ วงศ์จันตา สามีของนางชวนพิศ มหานิล ได้มาพบกับนายทองอินทร์ จักรแก้ว นายกเทศมนตรี

/ตำบลสำราญราษฎร์...

ตำบลสำราญราษฎร์ โดยนำเอกสารมาด้วย และมีการนัดหมายอีกหลายครั้งโดยไม่มีพยานคนใดให้ถ้อยคำที่จะรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีกับนางชวนพิศแอบไปมีเพศสัมพันธ์กันตามสถานที่ต่างๆ และตามเอกสารประกอบสำนวนการสอบสวนที่ระบุสถานที่ที่ผู้ฟ้องคดีได้พานางชวนพิศไปโดยลำพังสองต่อสอง ก็เป็นเพียงร้านอาหารที่ประชาชนทั่วไปเข้าไปใช้บริการ ส่วนการไปค้างที่โรงแรมในต่างจังหวัดก็เป็นการไปตามหน้าที่ราชการ โดยไม่มีพยานบุคคลใดได้ให้ถ้อยคำถึงพฤติกรรมในทางชู้สาวของบุคคลทั้งสองต่อคณะกรรมการสอบสวน แม้แต่นางชวนพิศซึ่งเป็นผู้เสียหายและเป็นประจักษ์พยานที่อ้างว่าถูกผู้ฟ้องคดีข่มขืนกระทำชำเรา ก็ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๔ เพียงว่า ในเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๓... ด้วยความไว้วางใจและเป็นเวลากลางวันจึงได้ออกไปกับผู้ฟ้องคดี โดยไปรับประทานอาหารและดื่มเบียร์ หลังจากนั้น จำไม่ได้จนมารู้สึกตัวพบว่าตนเองอยู่ในโรงแรมไอรักอินท์ อำเภอต๋อยสะเกิดในสภาพไม่สวมใส่เสื้อผ้า... แต่นางชวนพิศกลับไม่บอกกล่าวเรื่องราวและรายละเอียดอันเป็นข้อเท็จจริงว่าไปกินอาหารกับผู้ฟ้องคดีที่ร้านไหน สั่งเบียร์ยี่ห้ออะไรมาดื่ม ดื่มไปกี่ขวดถึงขาดสติสัมปชัญญะจนไม่รู้รู้สึกตัว และมารู้สึกตัวเมื่อเวลาใด เพราะสิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นเหตุการณ์ที่นางชวนพิศควรจะต้องจำได้เป็นอย่างดีและแม่นยำว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีได้ข่มขืนกระทำชำเรานั้นได้กระทำการอย่างไรอย่างเป็นขั้นเป็นตอน และมีรายละเอียดสอดคล้องสมจริงยากแก่การที่จะปรุงแต่งเรื่องราวขึ้นเพราะเป็นเรื่องที่เสื่อมเสียชื่อเสียงของตนอย่างร้ายแรง และควรจะต้องบอกกล่าวแก่สามีหรือญาติๆ เพื่อดำเนินคดีเอากับผู้ฟ้องคดีในทันที เพราะตนเองถูกผู้ฟ้องคดีล่วงละเมิดทางเพศโดยต้องดำเนินคดีต่อผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๖ แห่งประมวลกฎหมายอาญา เพราะคดีดังกล่าวมีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่ ๕ ปี ถึง ๒๐ ปี แต่นางชวนพิศกลับไม่กระทำการอย่างใดๆ โดยปล่อยเวลาล่วงเลยมาเกือบ ๒ ปี จึงบอกแก่สามีและให้สามีร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ให้ดำเนินการสอบสวนในเรื่องดังกล่าวขึ้น จึงไม่อาจเชื่อได้โดยสนิทใจว่ามีเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นจริง สำหรับกรณีคำให้การของพยานนายวินัย และนางชวนพิศ ที่คณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนพยานทั้งสองรายนี้ใหม่ และได้อนุญาตให้พยานทั้งสองนำทนายความเข้าร่วมรับฟังการให้ถ้อยคำของพยาน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งว่าเป็นการกระทำที่ขัดต่อข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข

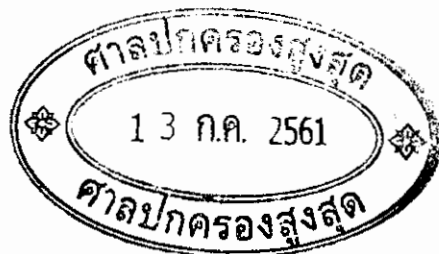
/ในการ...

ในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และเป็นคำสั่งที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่มีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว แม้คำสั่งดังกล่าวจะทำให้การรับฟังพยานนั้นเสียไปเฉพาะส่วนก็จริง แต่ก็ยังเป็นคำสั่งที่เกิดขึ้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นคู่กรณีได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ ไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งแสดงพยานหลักฐานตามหลักเกณฑ์ข้อ ๔๖ ของประกาศฉบับดังกล่าว และไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และที่สำคัญที่สุดขณะอยู่ในระหว่างการสอบสวนคดีนี้ คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงและนายชัยสิทธิ์ อาศิริวิชัย ตำแหน่งท้องถิ่นจังหวัดเชียงใหม่ และเป็นเลขานุการคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ ได้บอกแก่ผู้ฟ้องคดีว่าจะมีพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระชนมพรรษา ๘๔ พรรษา จึงให้ผู้ฟ้องคดียอมรับข้อกล่าวหา โดยไม่ได้โต้แย้งและยอมรับเอาผลของการมีมติให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเสีย หากมีพระราชบัญญัติดังกล่าวออกมา คณะกรรมการสอบสวนและนายชัยสิทธิ์จะให้ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิตามพระราชบัญญัติดังกล่าวทันที การพูดจาโน้มน้าว หลอกลวงด้วยการให้คำมั่นสัญญา ดังกล่าว จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีถอนคำฟ้องที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกเสียจากสารบบความ ทั้งนี้ผู้ฟ้องคดีหวังว่าจะได้กลับเข้ามารับราชการโดยเร็วอันเป็นการกระทำที่ขัดต่อข้อ ๔๙ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งเรียกบันทึกการประชุมร่วมระหว่างปลัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับท้องถิ่นจังหวัดเชียงใหม่ที่ประชุมในช่วงเดือนพฤษภาคมถึงเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๔ มารับฟังคำโน้มน้าวดังกล่าว เพื่อนำมาพิจารณาประกอบการมีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดต่อไปด้วย นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าศาลปกครองชั้นต้นไม่ได้พิเคราะห์ถึงข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แห่งคดีรวมทั้งถ้อยคำพยานนายวิรุพงษ์ และนางชวนพิศ ว่ามีพิรุณาระแสวงสงสัยอย่างไรบ้าง พยานทั้งสองรายนี้ได้ให้การที่เป็นความจริงหรือเป็นความเท็จ มีการปั้นแต่งถ้อยคำที่เป็นการปรักปรำให้ร้ายผู้ฟ้องคดีต่อคณะกรรมการสอบสวนหรือไม่อย่างไร ทั้งๆ ที่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏ

/และพยานหลักฐาน...

และพยานหลักฐานในคดีนี้รวมถึงถ้อยคำพยานมีข้อแตกต่างขัดแย้งกันในสาระสำคัญ และมีข้อพิรุธน่าสงสัยหลายประการ รวมทั้งข้อบกพร่องของพยานหลักฐานทั้งสองรายที่ให้การเลื่อนลอยไม่มั่นคงพอที่จะรับฟังเป็นความจริงได้โดยสนิทใจ ศาลยังรับฟังหนังสือรับสารภาพ การกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีที่นายวีรพงษ์จัดทำขึ้นและนำมาอ้างเป็นพยานยืนยัน ผู้ฟ้องคดีว่าเป็นการจัดทำต่อหน้านายทองอินทร์ นายกเทศมนตรีตำบลสำราญราษฎร์ จึงถือว่าเป็นคำรับสารภาพตามบทบัญญัติแห่งประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล จังหวัดเชียงใหม่แล้ว ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งคัดค้านว่าเป็นหนังสือรับสารภาพที่นายวีรพงษ์จัดทำขึ้นมาเองโดยมีข้อความรายละเอียดที่ผู้ฟ้องคดีได้อ่านแล้วไม่ยินยอมลงลายมือชื่อ ในหนังสือดังกล่าว แต่เนื่องจากถูกนายวีรพงษ์ และนายทองอินทร์ นายกเทศมนตรี ตำบลสำราญราษฎร์ได้พุดจาโน้มน้าวและร้องขอ โดยบุคคลทั้งสองได้บอกกับผู้ฟ้องคดีว่า เพื่อให้เรื่องราวที่เกิดขึ้นยุติลงโดยจะไม่นำเอาหนังสือรับสารภาพความผิดไปใช้ในทางที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีเดือดร้อนเสียหาย และผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเพื่อให้เรื่องราวต่างๆ ยุติลง จึงทำให้ ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในหนังสือรับสารภาพความผิดไป และเห็นได้ชัดโดยคู่ความ ไม่ได้เถียงกันว่าเพราะเหตุใดผู้ฟ้องคดีจึงต้องลงลายมือชื่อในหนังสือรับสารภาพความผิด กล่าวคือ ในคดีที่นายวีรพงษ์ เป็นโจทก์ฟ้องผู้ฟ้องคดีต่อศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัดเชียงใหม่ นั้น นายวีรพงษ์ได้เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า “ก่อนที่จำเลย จะลงลายมือชื่อในหนังสือรับสารภาพนั้น ข้าฯ บอกว่าให้ยุติกันคือ ให้ปัญหาต่างๆ ยุติลง และเพื่อให้โจทก์สบายใจจำเลยจึงยอมลงลายมือชื่อในเอกสารดังกล่าว” แต่ต่อมาภายหลัง จากที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ได้ยกฟ้องในคดีที่นายวีรพงษ์ เป็นโจทก์ฟ้องผู้ฟ้องคดีแล้ว นายวีรพงษ์ได้พุดจาข่มขู่ผู้ฟ้องคดีมาโดยตลอด และข่มขู่ว่าจะทำหนังสือร้องเรียนไปยัง ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่เพื่อให้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดี จนเกิดเป็นคดีนี้ขึ้น นายวีรพงษ์ได้กระทำการตามที่ได้พุดจาข่มขู่ไว้จริง กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๔ เวลาประมาณ ๑๐ นาฬิกา ขณะที่ผู้ฟ้องคดีกำลังปฏิบัติหน้าที่ราชการ อยู่ในสำนักงานเทศบาลตำบลสำราญราษฎร์นั้น นายวีรพงษ์ได้มาที่สำนักงานเทศบาลแล้ว เดินเข้ามาใช้เหล็กแป้นพื้นด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์ตีที่ศีรษะจนทำให้ศีรษะของผู้ฟ้องคดีร้าย และเลือดคั่งในสมอง จึงทำให้เห็นได้ว่าการร้องเรียนของนายวีรพงษ์เกิดจากความโกรธแค้น อาฆาตโดยมีความคิดว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมในทางชู้สาวกับภรรยาของตนเอง ดังปรากฏ ตามใบรับรองแพทย์โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ ใบรับรองแพทย์โรงพยาบาลสันกำแพง

/และภาพถ่าย...

และภาพถ่ายศีรษะที่ถูกนายวีรพงษ์ประทุษร้าย การที่บุคคลจะมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันนั้นจะต้องมีปัจจัยหลาย ๆ อย่างเป็นองค์ประกอบ โดยปัจจัยแรกคือต้องรู้จักและสนิทสนมกันมาเป็นอย่างดี ปัจจัยที่สองต้องไม่เปิดเผยตัวตนและต้องกระทำในที่ลับตาไม่เปิดเผยสถานที่นัดพบเพราะต่างฝ่ายต่างมีครอบครัวมีญาติพี่น้องและเพื่อนฝูงจำนวนมากอาจจะประสบพบเห็นการกระทำในทางชู้สาวของตนได้ และที่สำคัญต่างฝ่ายต่างก็มีตำแหน่งหน้าที่การงานและพักอาศัยอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งจะทำให้คนอื่นพบเห็นได้โดยง่ายหากเป็นเรื่องจริงแล้วนางชวนพิศคงต้องปกป้องสิทธิของตนไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งอย่างแน่นอนเพราะเกิดผลกระทบต่อชื่อเสียงความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นอย่างมาก นางชวนพิศซึ่งเป็นผู้เสียหายเป็นหญิงมีวุฒิภาวะมีการศึกษาระดับปริญญาโท มีตำแหน่งหน้าที่การงานหากเป็นความจริงดังที่ให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนตามข้อร้องเรียนแล้วก็จำเป็นต้องให้การถึงพฤติการณ์ขณะที่ถูกผู้ฟ้องคดีข่มขืนกระทำชำเราอย่างเป็นชั้นเป็นตอนมีรายละเอียดสอดคล้องสมจริงยากแก่การปรุงแต่งขึ้นเพราะเป็นเรื่องที่เสื่อมเสียต่อชื่อเสียงของตนแต่ข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนของนางชวนพิศเพียงให้การยอมรับกับสามีตนเองเพียงคนเดียวว่าตนเองถูกผู้ฟ้องคดีข่มขืน จึงไม่อาจที่จะเชื่อได้สนิทใจว่านางชวนพิศถูกผู้ฟ้องคดีพาไปข่มขืนกระทำชำเราโดยการบังคับขู่เข็ญจริง การยอมรับของนางชวนพิศนั้นจึงขัดต่อความเป็นจริงที่เกิดขึ้นเพราะการจะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่มีใช้สามีตนเองนั้นกระทำได้ยาก เพราะจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ตนเอง อีกทั้งเมื่อตนเองถูกข่มขืนโดยการข่มขืนกระทำชำเราแล้ว นางชวนพิศน่าจะไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานตำรวจให้ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีโดยทันทีเพราะจะเป็นหลักฐานที่มั่นคงโดยผู้ฟ้องคดีไม่อาจปฏิเสธได้หรือโทรศัพท์แจ้งสามีให้ทราบเรื่องราวดังกล่าว หรืออาจบอกพ่อแม่ญาติพี่น้องให้ทราบในทันทีที่ตนเองกลับมาถึงบ้านเพราะเป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรมอันดีของประชาชนเป็นที่อับอายขายหน้าเสียชื่อเสียงต่อวงศ์ตระกูล อาจทำให้ครอบครัวร้าวฉานและแตกแยกหรือในวันรุ่งขึ้น นางชวนพิศน่าจะปรึกษาสามีหรือญาติพี่น้องว่าควรจะไปแจ้งความหรือกระทำการอย่างไรกับผู้ฟ้องคดี แต่นางชวนพิศกลับนำเอาเรื่องที่ดินตนเองถูกข่มขืนมาเล่าให้นายวีรพงษ์ สามีฟังในภายหลังจากที่มีการร้องเรียนผู้ฟ้องคดีแล้ว จึงบ่งชี้ให้เห็นโดยชัดแจ้งว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำการตั้งที่นางชวนพิศ และนายวีรพงษ์ ได้ร้องเรียนหรือไม่คดีนี้นางชวนพิศได้ให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงว่าตนเองถูกผู้ฟ้องคดีข่มขืนกระทำชำเราโดยการบังคับขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยอยู่ในภาวะที่ดินตนเองไม่อาจขัดขืนได้

/ในข้อนี้...

ในข้อนี้หากเป็นจริงดังที่นางชวนพิศได้ให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนไว้นางชวนพิศคงไม่อยู่นิ่งเฉยอย่างแน่นอน นางชวนพิศคงต้องใช้สิทธิปกป้องรักษาเกียรติยศชื่อเสียงของตนเองด้วยการแจ้งความร้องทุกข์เพื่อให้เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีอย่างแน่นอนเพราะคดีข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภรรยาของตนเองมีอัตราโทษสูงโดยจำคุกตั้งแต่ ๔ ปี ถึง ๒๐ ปี อย่างไรก็ตาม เมื่อนางชวนพิศซึ่งมีการศึกษาและมีตำแหน่งหน้าที่การงานคงต้องรู้ว่าการที่ตนเองถูกชายอื่นข่มขืนนั้น เป็นความผิดต่อกฎหมายบ้านเมืองและยังเป็นความผิดต่อพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม การที่นางชวนพิศไม่ยอมเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้สามีหรือญาติพี่น้องหรือผู้บังคับบัญชาทราบในทันทีหรืออย่างช้าในวันรุ่งขึ้นหลังเกิดเหตุเพื่อดำเนินการทางกฎหมายต่อผู้ฟ้องคดีจึงไม่น่าเชื่อว่าจะมีเหตุการณ์เช่นว่านี้เกิดขึ้นจริง พยานนางชวนพิศจึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังมาลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ ผู้ฟ้องคดีขอคัดค้านมติของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงที่นายกเทศมนตรีตำบลบวกก้างได้แต่งตั้งขึ้นโดยคณะกรรมการสอบสวนเพียงรับฟังพยานบุคคลที่ไม่ได้ประสบพบเห็นเหตุการณ์ที่นางชวนพิศไปมีพฤติกรรมในทางชู้สาวและไปนอนค้างกับผู้ฟ้องคดีมาด้วยตนเองโดยพยานบุคคลเหล่านั้นเพียงแต่ได้รับฟังคำบอกเล่ากันมาเป็นทอดๆ และนำเอาพฤติการณ์ต่างๆ มารับฟังและปะติดปะต่อเอาเองว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมในทางชู้สาวกับนางชวนพิศจริง โดยที่ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นและยืนยันให้รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยมติของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง จึงเป็นมติที่เป็นผลร้ายแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นอย่างยิ่งเพราะมติดังกล่าวทำให้ผู้ฟ้องคดีสูญเสียทุกอย่างในชีวิตโดยไม่อาจเยียวยาแก้ไขได้ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งหน้าที่การงานความเป็นอยู่และความอบอุ่นในชีวิตครอบครัว การที่ศาลปกครองชั้นต้นหรือคณะกรรมการสอบสวนจะมีมติหรือตัดสินว่าบุคคลใดได้กระทำความผิดควรจะใช้หลักนิติธรรม หลักแห่งธรรมชาติ ความสมดุล ความขัดแย้งความเป็นไปได้ ความสมเหตุสมผล และหลักแห่งความเป็นจริง มาพิจารณาและวินิจฉัยในการจะมีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่านายวีรพงษ์ได้ให้การโดยมีรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับพฤติกรรมของภรรยาตนเองที่ไปมีความสัมพันธ์ฉันทู้สาวกับผู้ฟ้องคดี

/โดยได้เล่า...

โดยได้เล่าเหตุการณ์ให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงว่า เมื่อช่วงต้นเดือนกันยายน ๒๕๕๓ ได้สงสัยพฤติกรรมของภรรยาเกี่ยวกับการใช้รถยนต์ที่ใช้ไปนอกเส้นทาง จึงได้ตรวจสอบข้อมูลการเดินทางจากเครื่องติดตามจีพีเอสซึ่งติดตั้งไว้กับรถพบว่ามีการเดินทางไปนอกพื้นที่ซึ่งไม่เคยไปและจะไปตามร้านอาหารต่างๆ ในจังหวัดเชียงใหม่ และยังได้ติดอุปกรณ์เครื่องดักฟังเสียงเพิ่มเติมในกระเป๋าเดินทางของภรรยาในกุญแจรถและในรถยนต์คันที่ภรรยาใช้ทำให้ได้ยินการสนทนาภายในรถและยังได้ว่าจ้างนักสืบเอกชนให้ติดตามพฤติกรรมของภรรยา จากการติดตามจึงทราบว่าผู้ชายมาติดพันภรรยา ภายหลังทราบว่าเป็นผู้ฟ้องคดีแต่ยังไม่แน่ใจว่ามีความสัมพันธ์กันขนาดไหน แต่นายวีรพงษ์กลับไม่นำเอาสิ่งต่างๆ เหล่านี้แม้กระทั่งนักสืบเอกชนที่ตนเองว่าจ้างมาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเพื่อยืนยันให้มั่นคงว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามที่ตนร้องเรียนไปจริง เพราะเครื่องจีพีเอสและเครื่องดักฟังดังกล่าวนายวีรพงษ์จะต้องทราบความเคลื่อนไหวของภรรยาของตนเองกับผู้ฟ้องคดีที่กำลังขับรถมุ่งไปในทิศทางใด ไปจอดรถที่ไหน และต้องทราบว่าทั้งสองคนจะนัดกันไปเที่ยวที่ไหนบ้าง แต่กลับไม่นำสิ่งเหล่านี้มาใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันพฤติกรรมตามที่ถูกกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง จึงเป็นข้อพิรุณและไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ นอกจากนี้ การสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงซึ่งได้ทำการสอบสวนพยานทั้งนายวีรพงษ์ ผู้ร้องเรียน นางชวนพิศ ประจักษ์พยาน และเป็นผู้เสียหาย นายกเทศมนตรีตำบลบวกค้างและพนักงานลูกจ้างในสำนักงานเทศบาลนั้น ไม่สามารถนำมารับฟังเป็นข้อยุติว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงด้วยการเป็นชู้กับผู้ได้บังคับบัญชา เนื่องจากพยานฝ่ายผู้กล่าวหาต่างให้การขัดกันในสาระสำคัญหลายประการ และขัดกับคำให้การของผู้เสียหายเอง และที่สำคัญพยานเหล่านั้นต่างเป็นพยานบอกเล่าที่เพียงรับฟังเรื่องราวมาอีกทอดหนึ่ง จึงไม่อาจนำมารับฟังเพื่อลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ แม้แต่นายวีรพงษ์ซึ่งเป็นผู้ร้องเรียนก็ยังไม่ได้ประสบพบเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเพียงว่าตนเองทราบและระแคะระคาย เนื่องจากภรรยามีพฤติกรรมที่ชอบเดินทางออกจากบ้านเพียงลำพัง มีการใช้บัตรเครดิตของธนาคารใช้จ่ายในการเดินทางและค่าที่พักอย่างต่อเนื่อง มีการใช้โทรศัพท์มือถือในยามวิกาล และได้เดินทางติดตามผู้ฟ้องคดีไปราชการทั้งในจังหวัดและต่างจังหวัดเท่านั้น โดยไม่มีพยานอื่นใดมาสนับสนุนให้รับฟังได้ตามที่ร้องเรียนผู้ฟ้องคดี ประกอบกับนายวีรพงษ์ก็ไม่เห็นการกระทำอย่างใดในทำนองชู้สาวหรือได้มีการล่วงละเมิดทางเพศกับนางชวนพิศ ภรรยาของตน

/ตั้งก่อนเกิดเหตุ...

ทั้งก่อนเกิดเหตุหรือภายหลังเกิดเหตุ กรณีนางชวนพิศให้การว่าเมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ หลังเวลาเลิกงานตนเองได้ไปหาผู้ฟ้องคดีที่โรงแรมวินเพลส ห้อง ๒๐๘ ใช้เวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง และในวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ได้ไปหาผู้ฟ้องคดีที่โรงแรมวินเพลส อีกครั้งโดยได้ไปรับประทานอาหารกลางวันที่โรงแรมวินเพลส และเมื่อจะเดินทางกลับ ได้พบนายวีรพงษ์ซึ่งรออยู่บริเวณหน้าโรงแรม แต่นายวีรพงษ์ซึ่งเป็นโจทก์ฟ้อง ผู้ฟ้องคดีต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดเชียงใหม่ นั้น ให้การต่อศาลว่า “วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เวลาประมาณ ๑๒.๓๐ นาฬิกา ทราบว่ารถของภรรยาไปจอดที่โรงแรมวินเพลส โจทก์จึงเดินทางไปโรงแรมดังกล่าวโดยไปถึงเวลา ๑๓.๔๕ นาฬิกา และไปเปิดรถยนต์ของภรรยาเพื่อจะเปลี่ยนแบตเตอรี่เครื่องดับฟัง ขณะนั้นจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) ได้เดินมาส่งภรรยาที่รถและพบโจทก์ จำเลยและภรรยาโจทก์ได้แสดงสีหน้าตกใจมาก แต่โจทก์ทำเป็นไม่สนใจบอกภรรยาให้ไปทำงานตามปกติและโจทก์ขับรถออกมาก่อน” การให้ถ้อยคำของนายวีรพงษ์และนางชวนพิศ จึงเป็นการให้ถ้อยคำที่ให้การขัดกันในสาระสำคัญเป็นอย่างยิ่งจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังดังที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยไว้ ผู้ฟ้องคดีมีวุฒิภาวะมีการศึกษา มีตำแหน่งหน้าที่การงาน มีครอบครัวที่อบอุ่น มีบุตรผู้เยาว์สองคนที่ต้องเลี้ยงดู และให้การศึกษา ภรรยาของผู้ฟ้องคดีก็มีตำแหน่งเป็นอาจารย์ประจำอยู่ที่โรงเรียนเทศบาลวัดพวกช้าง ผู้ฟ้องคดีคงจะไม่ไปกระทำการเช่นนั้นอย่างแน่นอนเพราะเป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรมและผิดต่อกฎหมาย เป็นเรื่องที่สังคมไทยไม่ยอมรับเพราะเป็นเรื่องที่อับอายต่อสังคม นายวีรพงษ์และนางชวนพิศ มีคดีพิพาทกับผู้ฟ้องคดีอยู่หลายคดี โดยคดีแรกเป็นคดีที่ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดเชียงใหม่ ที่นายวีรพงษ์เป็นโจทก์ฟ้องจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) โดยได้บรรยายในคำฟ้องว่าระหว่างจำเลย (ผู้ฟ้องคดี) เป็นผู้บังคับบัญชา ภรรยาโจทก์นั้น ผู้ฟ้องคดีได้ล่วงเกินภรรยาโจทก์ในทำนองขู่สาว โดยมีเพศสัมพันธ์กันโดยภรรยาของโจทก์อยู่ในภาวะที่ไม่อาจขัดขืนได้หรือไม่เต็มใจ นับแต่นั้นมาผู้ฟ้องคดีได้ขืนใจภรรยาโจทก์เรื่อยมา โดยขู่ว่าจะเปิดเผยเรื่องราวความสัมพันธ์ดังกล่าว ซึ่งคดีดังกล่าวศาลชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าทดแทนจำนวน ๒๙๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ซึ่งต่อมา ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ มีคำพิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องนายวีรพงษ์อีกหลายคดี โดยฟ้องนายวีรพงษ์ต่อศาลจังหวัดเชียงใหม่เป็นคดีอาญาในความผิดฐานทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส นายวีรพงษ์จำเลยในคดีให้การรับสารภาพ ศาลจังหวัดเชียงใหม่ลงโทษจำคุกจำเลยแต่รอการลงโทษไว้ ส่วนคดีที่ค้างอยู่ระหว่าง

/การพิจารณาคดี...

การพิจารณาคดีของศาลทั้งศาลจังหวัดเชียงใหม่และศาลแขวงเชียงใหม่ นั้น ผู้ฟ้องคดี นางชวนพิศ และนายวีรพงษ์ ได้มาทำความตกลงกันว่าต่างฝ่ายต่างยุติเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด โดยได้ทำบันทึกข้อตกลงที่ศาลจังหวัดเชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๖ มีใจความสำคัญว่า “คู่สัญญาทั้งสามฝ่ายได้ตกลงกันว่า จะไม่นำข้อเท็จจริงที่ผ่านมาไปดำเนินคดีอาญา และคดีแพ่งต่อกันและจะไม่กระทำการใดๆ ที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่อีกฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด อีกต่อไป” ซึ่งบันทึกข้อตกลงดังกล่าวอยู่ในสำนวนคดีของศาลจังหวัดเชียงใหม่แล้ว จึงเห็นได้ชัดว่าบันทึกข้อตกลงดังกล่าวเป็นสัญญาประนีประนอมยอมความ ทำให้คดีที่เกิดขึ้นยุติไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความ นายวีรพงษ์ไม่อาจนำเรื่องที่ยุติแล้ว มาร้องเรียนหรือมารื้อร้องฟ้องกันได้อีก การที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ไม่หยิบยกหรือไม่นำเอาบันทึกข้อตกลงฉบับนี้ขึ้นวินิจฉัยให้เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดี แต่กลับวินิจฉัยโดยรับฟังเพียงพยานบุคคลแล้วมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการรับฟังพยานหลักฐานที่ไม่ชอบและไม่ถูกต้อง นอกจากนี้ ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ข้อ ๒๐ บัญญัติว่า... ให้ผู้บังคับบัญชาที่มีหน้าที่ป้องกันมิให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชากระทำความผิดวินัย ฯลฯ อันเป็นเจตนารมณ์ที่จะป้องกันมิให้ผู้ใดกระทำความผิดวินัย มิใช่เป็นบทบัญญัติที่มีเจตนาที่จะไล่หรือปลดข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่กระทำความผิดวินัยออกจากราชการ และเมื่อคดีที่คู่ความ ทั้งสามฝ่ายได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความแล้ว ดังนั้น คณะกรรมการสอบสวนวินัย อย่างร้ายแรงควรจะมีความเห็นไปในทางที่เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดีโดยดักเดือนภาคทัณฑ์ หรือลดขั้นเงินเดือนแล้วให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไป อันจะเป็นผลดีแก่ส่วนราชการ ยิ่งกว่าผลเสียที่จะตามมาเพราะเป็นเรื่องของปัจเจกชนโดยไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย แก่ส่วนราชการ นอกจากนี้ คู่กรณีได้ยุติเรื่องราวแล้ว การมีมติให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงไม่ต้องด้วยเจตนารมณ์แห่งบทบัญญัติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการ มานานหลายปีด้วยความวิริยะอุตสาหะได้พัฒนาระบบการปฏิบัติงานและปฏิบัติตน เป็นแบบอย่างที่ดีในเทศบาลตำบลลำราญราษฎร์และเทศบาลตำบลบวกค้างมาโดยตลอด ไม่เคยมีประวัติเสื่อมเสียหรือทุจริตต่อหน้าที่ ไม่เคยมีเหตุจิตคิดอกุศลต่อผู้ใต้บังคับบัญชา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคดีนี้อาจเป็นเรื่องไม่มหัศจรรย์หรือเกิดจากความโกรธแค้นอาฆาตหรือ อาจจะเป็นเรื่องที่เข้าใจผิด พระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นกฎหมายเช่นเดียวกับประมวลกฎหมายอาญาเพราะเกี่ยวข้องกับการลิดรอนสิทธิ

/เสรีภาพ...

เสรีภาพของบุคคล ทั้งนี้ เพื่อให้บุคคลที่อยู่ภายใต้กฎหมายจะรู้ว่าการกระทำใดเป็นความผิด และเมื่อรับโทษแล้วจะได้ยอมรับ แต่ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เป็นประกาศที่ใช้บังคับในหน่วยงานมีศักดิ์ต่ำกว่าพระราชบัญญัติและประมวลกฎหมาย คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงสมควรที่จะต้องตีความอย่างเคร่งครัดโดยเฉพาะ บทบัญญัติในข้อ ๑๙ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งกำหนดว่า “พนักงานเทศบาลต้องรักษาชื่อเสียงของตน... ไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว” การจะกล่าวหาว่าบุคคลใดทำการข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้มีความหมายว่า เป็นการประพฤติชั่ว แต่หากการกระทำนั้นไม่มีการขู่เข็ญหรือใช้กำลังประทุษร้ายจนผู้อื่น อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้หรือกล่าวโดยทั่วไปคือหากมีความยินยอมกฎหมาย ยังถือว่าผู้กระทำไม่มีความผิด เช่น ชายร่วมประเวณีกับหญิงโดยหญิงนั้นยินยอม จึงไม่เป็นความผิด อย่างนี้จะถือว่าเป็นการประพฤติชั่วไม่ได้เพราะการกระทำดังกล่าว กฎหมายยังไม่ถือว่าเป็นความผิด ความยินยอมไม่เป็นการกระทำที่เป็นละเมิด แต่ถ้ากฎหมาย ประสงค์ให้การกระทำใดซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วอาจเป็นภัยคุกคามต่อความสงบสุขของประชาชน หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน กฎหมายก็จะบัญญัติเรื่องเหล่านั้นไว้เป็นความผิด โดยชัดแจ้งถึงแม้จะยินยอมก็ตาม ดังนั้น คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ควรต้องมีหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขคุณธรรมและจริยธรรมว่าความยินยอมที่จะเป็นเหตุ ไม่ให้ผู้กระทำต้องรับโทษและไม่มีความผิดนั้นเป็นอย่างไร เพราะความยินยอมด้วยใจบริสุทธิ์ ก็คือผู้ให้ความยินยอมจะต้องให้ความยินยอมด้วยใจสมัครไม่ว่าทางกายหรือทางจิตใจ และต้องรู้ผลที่จะเกิดขึ้นตามมาในภายหลัง ส่วนกรณีตามคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่อ้างว่าการพิจารณาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองใหม่เป็นช่วงที่นายสมพร มหาวงค์ ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลบววกค้ำ เป็นผู้สั่งและลงนาม เทศบาลตำบลบววกค้ำ ได้ทำการตรวจสอบสารบบเพื่อค้นหาสำเนาต้นฉบับหนังสือดังกล่าวและทะเบียนคุมแล้ว ปรากฏว่าไม่พบสำเนาหรือต้นฉบับหนังสือฉบับดังกล่าวรวมทั้งไม่ปรากฏทะเบียนคุม หนังสือประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๕ และไม่ปรากฏเลขที่ของหนังสือดังกล่าว นอกจากนี้ นายสมพรได้มาชี้แจงโดยยืนยันว่าตนไม่เคยพบเห็นและมีได้เป็นผู้ลงนามในหนังสือ

/ฉบับดังกล่าว...

ฉบับดังกล่าวแต่อย่างใด รายละเอียดปรากฏตามคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดีฉบับลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ แล้ว นั้น ในประเด็นนี้ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเทศบาลตำบลบววก้าง ได้ส่งหนังสือของเทศบาลตำบลบววก้างมาให้ผู้ฟ้องคดี โดยส่งเป็นสำเนาฉบับตามหนังสือที่ ชม ๖๘๘๐๑/๑๐๑๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เรียน ประธานกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง ขอความเห็นชอบ อ้างถึง คำสั่งเทศบาลตำบลบววก้างที่ ๓๑๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือ เรื่อง การพิจารณาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองใหม่ จำนวน ๑ ชุด โดยมีนายสมพร มหาวงศ์ นายกเทศมนตรีตำบลบววก้าง เป็นผู้ลงนามในหนังสือดังกล่าวด้วยตนเอง และได้แนบสำเนาหนังสือสำนักปลัดเทศบาลตำบลบววก้าง ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เรื่อง การพิจารณาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองใหม่ โดยมีนางวาสนา เสนาะ รองปลัดเทศบาลตำบลบววก้าง เป็นผู้ลงนามแล้ว ได้นำหนังสือดังกล่าวเสนอต่อนายสมพร นายกเทศมนตรีตำบลบววก้าง เพื่อโปรดพิจารณา ซึ่งนายกเทศมนตรีมีความเห็นว่า “ดำเนินการเพิกถอนคำสั่งให้ถูกต้องตามกฎหมาย รายงาน ก.ท.จ. (คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่) ต่อไป ลงชื่อนายสมพร มหาวงศ์ นายกเทศมนตรีตำบลบววก้าง และในเวลาต่อมาเทศบาลตำบลบววก้างได้ส่งหนังสือเทศบาลตำบลบววก้าง ที่ ชม ๖๘๘๐๑/๑๐๑๓ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เรื่อง ขอความเห็นชอบพร้อมหนังสือสำนักปลัดเทศบาลตำบลบววก้าง ที่ ชม ๖๘๘๐๑/๑๐๓๑ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เรื่อง การพิจารณาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองใหม่ไปให้คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อพิจารณาและมีคำสั่ง คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ได้มีการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ โดยพิจารณาข้อเสนอพยานหลักฐานที่ผู้ถูกลงโทษกล่าวอ้าง รวมทั้งระเบียบกฎหมายและข้อสั่งการที่เกี่ยวข้องแล้วมีมติ “ไม่เห็นชอบ” เนื่องจากเป็นกรณีที่อยู่ในกระบวนการพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้นแล้ว คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ จึงได้มีหนังสือ ที่ ชม ๐๐๓๗.๔/๑๑๐๐ ลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๕ แจ้งมติที่ประชุมคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ ครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๕ ถึงนายกเทศมนตรีตำบลบววก้าง ต่อมา เทศบาลตำบลบววก้าง ได้มีหนังสือ ที่ ชม ๖๘๘๐๑/๐๕๒ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๖ แจ้งมติการประชุมคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ โดยได้แนบสำเนาหนังสือจังหวัดเชียงใหม่มาให้ผู้ฟ้องคดีเพื่อรับทราบ โดยมีนายสมพรเป็นผู้ลงนามในหนังสือดังกล่าว เห็นว่า

/ระบบส่วนราชการ...

ระบบส่วนราชการทุกส่วนราชการจะต้องมีเจ้าหน้าที่ในการควบคุมสารบัญหนังสือรับ – ส่ง โดยมีหน้าที่ออกเลขหนังสือส่งให้แก่ส่วนราชการด้วยกัน และนายวิทยา ประสงค์ทรัพย์ ในฐานะนายกเทศมนตรีตำบลบววก้าง มีหน้าที่ควบคุมดูแลบังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชาทุกคนให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยเคร่งครัดจะมากล่าวอ้างว่า ได้ทำการตรวจสอบในสารบบเพื่อค้นหาต้นฉบับหรือสำเนาหนังสือฉบับดังกล่าวแล้ว แต่หาไม่พบโดยไม่ดำเนินการอย่างใด ๆ ในหน้าที่เสียก่อน เนื่องจากการรับและส่งหนังสือ ระหว่างส่วนราชการนั้น จะต้องมีการรับเข้า – ออก คุ่มอยู่ การให้ถ้อยคำปฏิเสธ ของนายวิทยา จึงเป็นการผลักรถเพื่อให้ตนเองพ้นจากความรับผิดชอบ ส่วนนายสมพร มหาวงศ์ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบลบววก้าง ที่ปฏิเสธว่า ตนไม่เคยพบและมีได้ลงนามในหนังสือฉบับดังกล่าว แต่ความปรากฏชัดแจ้ง ตามสำเนาหนังสือที่ผู้ฟ้องคดีอ้างส่งต่อศาลปกครองชั้นต้น จึงเป็นเอกสารราชการ และเป็นเอกสารมหาชนที่ใช้เป็นพยานหลักฐาน เมื่อในหนังสือมีลายมือชื่อของนายสมพร ปรากฏอยู่ เทศบาลตำบลบววก้างจึงไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบได้ ซึ่งคณะกรรมการ สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงและศาลปกครองชั้นต้นควรมีหมายเรียกให้นายกเทศมนตรี ทั้งสองคนหรือพนักงานผู้รับผิดชอบทะเบียนคุมหนังสือมาให้ถ้อยคำต่อศาล เพื่อให้ได้ความจริงและให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี โดยให้ผู้ฟ้องคดีส่งลายมือชื่อ ของนายสมพรในหนังสือดังกล่าวไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อตรวจพิสูจน์ต่อไป ผู้ฟ้องคดี เห็นว่าการกระทำของนายกเทศมนตรีทั้งสองที่ปฏิเสธและไม่ยินยอมส่งมอบเอกสารแก่ศาล และแก่ผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นการกระทำที่เป็นความผิดต่อกฎหมายเป็นความผิดตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ประกอบมาตรา ๑๕๘ มาตรา ๑๖๑ และมาตรา ๑๖๒ เทศบาล มีฐานะเป็นนิติบุคคลและตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๔๘ เดรส บัญญัติให้ นายกเทศมนตรีรับผิดชอบในการบริหารราชการของเทศบาลให้เป็นไปตามกฎหมาย นายวิทยา ในฐานะนายกเทศมนตรีเทศบาลตำบลบววก้าง จึงเป็นผู้แทนของเทศบาล ความประสงค์ของเทศบาลย่อมแสดงออกโดยผ่านนายกเทศมนตรี นายกเทศมนตรี จึงไม่อาจปิดความรับผิดชอบได้ นายกเทศมนตรีต้องรับผิดชอบในฐานะเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดและเป็นเจ้าพนักงาน ทำให้เสียหาย ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย หรือทำให้สูญหายหรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์หรือเอกสารใดอันเป็นหน้าที่ของตนที่จะปกครองหรือรักษาไว้ หรือยินยอมให้ผู้อื่น

/กระทำเช่นนั้น...

กระทำเช่นนั้นอีกโสดหนึ่ง ในส่วนของพนักงานเทศบาลตำบลบววก้างคนอื่นๆ ก็ต้องรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายอาญาในฐานะเป็นเจ้าพนักงานทำให้เสียหาย ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย หรือทำให้สูญหายหรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินหรือเอกสารใดอันเป็นหน้าที่ของตนที่จะปกครองหรือรักษาไว้ หรือยินยอมให้ผู้อื่นกระทำเช่นนั้น เพราะเอกสารดังกล่าวผู้ฟ้องคดีได้อ้างส่งต่อศาล แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับทำเอกสารดังกล่าวสูญหายจนเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย โดยศาลปกครองชั้นต้นไม่นำเอาเอกสารทั้งสามฉบับดังกล่าวขึ้นมาพิจารณาและวินิจฉัย จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีแพ้คดีในที่สุด โดยผู้ฟ้องคดีจะไปดำเนินการกล่าวโทษเอาผิดกับบุคคลที่ทำให้เกิดความสูญหายหรือไร้ประโยชน์ซึ่งเอกสารราชการจนเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดี และเทศบาลตำบลบววก้างหรือประชาชนได้รับความเสียหายต่อไป

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งเทศบาลตำบลบววก้าง ที่ ๓๑๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ เรื่อง ปลดออกจากราชการ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับแจ้งจากอำเภอสันกำแพงตามหนังสือ ลับ ที่ ชม ๐๐๓๗.๒๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๔ ว่า จังหวัดเชียงใหม่ได้รับหนังสือจากนายวีรพงษ์ วงศ์จันดา ซึ่งร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลตำบลลำราญราษฎร์ มีพฤติกรรมเชิงชู้สาวกับผู้ได้บังคับบัญชา คือ นางชวนพิศ มหานิล ตำแหน่งนักวิชาการเงินและบัญชี ซึ่งเป็นภรรยา โดยชอบด้วยกฎหมายของนายวีรพงษ์ จึงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเทศบาลตำบลบววก้าง ที่ ๒๓๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนและมีมติเป็นเอกฉันท์ว่าผู้ฟ้องคดีมีครอบครัวอยู่แล้วได้มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับภรรยาของคนอื่น เห็นสมควรลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จากนั้นได้รายงานผลการสอบสวนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ รายงานผลการสอบสวนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติเห็นชอบตามที่ประชุมให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งเทศบาลตำบลบววก้าง ที่ ๓๑๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเพื่อให้เป็นไปตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามที่กำหนดไว้ในประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์

/และเงื่อนไข...

และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ ข้อ ๗๐ วรรคสอง ว่า ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนที่แต่งตั้งตามข้อ ๒๓ วรรคสี่ หรือนายกเทศมนตรีแล้วแต่กรณี เห็นว่าพนักงานเทศบาลผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงสมควรลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ให้นายกเทศมนตรีเสนอคณะกรรมการพนักงานเทศบาลที่ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ เพื่อส่งเรื่องให้คณะกรรมการพิจารณาดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการเพื่อพิจารณาทำความเห็น และเมื่อคณะกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและให้ออกจากราชการมีความเห็นเป็นประการใด ให้เสนอเรื่องพร้อมความเห็นไปยังคณะกรรมการพนักงานเทศบาลเพื่อพิจารณา และเมื่อคณะกรรมการพนักงานเทศบาลมีมติเป็นประการใดให้นายกเทศมนตรีสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการดำเนินการสอบสวนพยานนายวีรพงษ์และนางชวนพิศใหม่เป็นการดำเนินการหลังจากมีการออกคำสั่งลงโทษทางวินัย อันเกิดจากกระบวนการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งยังเป็นการดำเนินการหลังจากสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์แล้ว จึงไม่มีผลทำให้คำสั่งที่ไม่ชอบกลับกลายเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายขึ้นมาได้นั้น ในประเด็นนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นพ้องด้วยกับการวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นว่า การดำเนินการสอบสวนพยานทั้งสอง เป็นการดำเนินการโดยการสั่งการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งถือปฏิบัติตามผลการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ การสอบสวนดังกล่าวนี้จึงเป็นการแก้ไขความบกพร่องของการสอบสวนทางวินัยภายใต้กระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ ประกอบกับนายวีรพงษ์และนางชวนพิศ เป็นเพียงพยานบุคคลไม่ได้มีฐานะเป็นคู่กรณี ตามบทนิยามในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เนื่องจากมิใช่ผู้ที่จะถูกกระทบกระเทือนต่อสิทธิจากการลงโทษหรือไม่ลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี การแก้ไขข้อบกพร่องของการสอบสวนพยานบุคคลทั้งสองตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ จึงมิใช่กรณีการแก้ไขคำสั่งทางปกครองที่ไม่สมบูรณ์ตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง (๓) และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และไม่ใช้หลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติดังกล่าว ในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างพยานเอกสาร

/จำนวน...

จำนวน ๓ ฉบับ คือ ๑. หนังสือสำนักปลัดเทศบาลตำบลบววก้าง ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เรื่อง การพิจารณาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองใหม่ ๒. หนังสือเทศบาลตำบลบววก้าง ที่ ชม ๖๘๘๐๑/๑๐๓๑ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เรื่อง ขอความเห็นชอบ และ ๓. หนังสือเทศบาลตำบลบววก้าง ที่ ชม ๖๘๘๐๑/๐๕๒ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๖ เรื่อง แจ้งมติการประชุม ก.ท.จ. เชียงใหม่ เทศบาลตำบลบววก้างได้ดำเนินการตรวจสอบแล้วไม่ปรากฏว่า หนังสือสำนักงานปลัดเทศบาลตำบลบววก้าง ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เรื่อง การพิจารณาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองใหม่นั้น ได้ลงทะเบียนคุมเลขประจำหนังสือแต่อย่างใด ส่วนหนังสือเทศบาลตำบลบววก้างตามที่กล่าวอ้างอีก ๒ ฉบับข้างต้น ตรวจสอบพบว่ามีเลขในทะเบียนคุมหนังสือนำส่งของราชการจริง

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ ขณะดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลตำบลบววก้าง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ นายวีรพงษ์ วงศ์จันตา ได้มีหนังสือร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ว่า ผู้ฟ้องคดี เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลตำบลลำราญราษฎร์ อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ มีพฤติกรรมในทางชู้สาวกับผู้ได้บังคับบัญชา คือ นางชวณพิศ มหานิล ตำแหน่งนักวิชาการเงิน และบัญชี ซึ่งเป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายวีรพงษ์ พร้อมกับแนบเอกสาร หลักฐาน ได้แก่ หนังสือลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ และหนังสือลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๔ ที่ผู้ฟ้องคดีให้การรับสารภาพต่อหน้านายทองอินทร์ จักรแก้ว นายกเทศมนตรี ตำบลลำราญราษฎร์ว่า ตนมีพฤติกรรมดังกล่าวจริง รวมทั้งภาพถ่ายในวันทำหนังสือ รับสารภาพเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเทศบาลตำบลบววก้าง ที่ ๒๓๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง กับผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๔ คณะกรรมการสอบสวนได้เรียกผู้ฟ้องคดี มาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา พร้อมกับแจ้งสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐาน ที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้าง

/พยานหลักฐาน...

พยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหา ตามแบบ สว. ๒ โดยผู้ฟ้องคดี ได้ลงลายมือชื่อรับทราบและรับบันทึกแบบ สว. ๒ ไว้เป็นหลักฐานในวันเดียวกัน ผู้ฟ้องคดี ได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงประธานกรรมการสอบสวนเพื่อชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๔ คณะกรรมการสอบสวนได้จัดทำบันทึกการแจ้งและรับทราบ ข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามแบบ สว. ๓ มอบให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อและวันเดือนปี ที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานในวันเดียวกัน แบบ สว. ๓ ดังกล่าว ระบุพยานเอกสาร ได้แก่ หนังสือรับสารภาพของผู้ฟ้องคดีลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ สำเนาหนังสือร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ สำเนาภาพถ่ายเหตุการณ์ในวัน ทำหนังสือรับสารภาพเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ และพยานบุคคลซึ่งระบุไว้เฉพาะรายชื่อ จำนวน ๕ ราย ได้แก่ นายวีรพงษ์ วงศ์จินดา นางชวนพิศ มหานิล นายทองอินทร์ จักรแก้ว นางสาวภัทรสุดา ปัญญา นายธนกร ช่วยคำชู หลังจากนั้น คณะกรรมการสอบสวนได้ทำการ สอบสวนพยานบุคคลจำนวน ๗ ราย ได้แก่ นายวีรพงษ์ ผู้ร้องเรียน นายทองอินทร์ นายกเทศมนตริตำบลสำราญราษฎร์ นางสาวภัทรสุดา เจ้าพนักงานธุรการ เทศบาล ตำบลสำราญราษฎร์ นายธนกร รองนายกเทศมนตริตำบลสำราญราษฎร์ นางชวนพิศ นางสาวอัญชุลีกร เอี่ยมล่อ นักพัฒนาชุมชน เทศบาลตำบลสำราญราษฎร์ และนางสาวภูษนิศา พุ่มไม้ นักวิชาการคลัง เทศบาลตำบลสำราญราษฎร์ โดยคณะกรรมการสอบสวน ได้ทำการสอบสวนนายวีรพงษ์ เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๔ และสอบสวนนางชวนพิศ เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๔ ส่วนผู้ฟ้องคดีได้มาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน ในวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ และวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ คณะกรรมการสอบสวน ได้ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมในทางชู้สาวกับนางชวนพิศ ทั้งที่ ผู้ฟ้องคดีมีครอบครัวอยู่แล้ว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อกล่าวหา สมควร ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ คณะกรรมการสอบสวนได้จัดทำรายงานการสอบสวน ตามแบบ สว. ๖ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วมีคำสั่งเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน และได้มีหนังสือ ที่ ชม ๖๘๘๐๑/๑๒๒๗ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ รายงานผลการสอบสวนไปยัง ประธานกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่เพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป คณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการในการประชุม ครั้งที่ ๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิด

วินัยอย่างร้ายแรง...

วินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๑๙ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล จังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จึงมีมติเสนอให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ มีมติเห็นชอบให้ดำเนินการทางวินัยตามความเห็นของคณะกรรมการพิจารณา ดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งเทศบาลตำบลบวกค้าง ที่ ๓๑๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติ ของคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ หลังจากผู้ฟ้องคดีทราบคำสั่ง ลงโทษทางวินัยเมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๔ แล้ว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๕ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีพฤติกรรมตามที่ ถูกกล่าวหา หนังสือรับสารภาพเป็นหนังสือที่นายวีรพงษ์เป็นผู้จัดทำขึ้น และที่ลงลายมือชื่อ ในหนังสือรับสารภาพเนื่องมาจากถูกนายวีรพงษ์ข่มขู่และนายทองอินทร์ได้พูดจาโหมน้ำ นอกจากนี้ กระบวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนยังไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๕ ได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า ประเด็นการสอบสวนพยานบุคคล รายนายวีรพงษ์และนางชวนพิศ ที่ได้ให้นายชัยยันต์ รัตนรังสี เข้าร่วมฟังการให้ถ้อยคำ ในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๔ และวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๔ ไม่เป็นไปตามข้อ ๕๐ ของประกาศ คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ทำให้การสอบสวนเสียไปเฉพาะส่วนตามข้อ ๖๔ วรรคหนึ่ง (๒) ของประกาศฉบับเดียวกัน การอุทธรณ์ประเด็นนี้ฟังขึ้น จึงมีมติให้คณะกรรมการสอบสวน ดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว สำหรับประเด็นอื่นๆ ให้ยกอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๕ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และมีหนังสือลงวันที่เดียวกัน แจ้งประธานกรรมการสอบสวนให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการ ตามมติของคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ คณะกรรมการสอบสวนได้สอบ พยานบุคคลรายนายวีรพงษ์และนางชวนพิศใหม่เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๕ ผลปรากฏว่า ไม่มีค่าให้การของพยานบุคคลเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญในทางที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟ้องคดี

/จากนั้น...

จากนั้น ประธานกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๕ รายงานผลการสอบสวนดังกล่าว และนายสุรการ์ต เข็มเพชร ตำแหน่งบุคลากร ๖ ว เทศบาลตำบลบววก้าง และผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เรื่องรายงานผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยไม่มีองค์ประกอบตามแบบ สว. ๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๕ แจ้งคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ว่า ประสงค์ที่จะให้มีผลตามคำสั่งเดิม ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือขอให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครองจากผู้ฟ้องคดี โดยอ้างเหตุการสอบสวนไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง (๓) และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เสนอขอความเห็นชอบให้เพิกถอนคำสั่งไปยังคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ แต่คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่มีมติไม่ให้ความเห็นชอบโดยให้เหตุผลว่าคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด เป็นคดีนี้

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งเทศบาลตำบลบววก้าง ที่ ๓๑๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยเบื้องต้นว่า การดำเนินการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ประกาศ ณ วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๒๓ ข้อ ๓๖ ข้อ ๔๔ ข้อ ๔๕ ข้อ ๕๙ ข้อ ๖๐ ข้อ ๗๐ กำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไขในการสอบสวน และการลงโทษทางวินัย กรณีพนักงานเทศบาลถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มีสาระสำคัญว่า กรณีมีการกล่าวหาว่าพนักงานเทศบาลผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้นายกเทศมนตรีแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาเรื่องที่ถูกกล่าวหาและวางแนวทางการสอบสวน แล้วเรียกผู้ถูกกล่าวหาามาเพื่อแจ้ง

/และอธิบาย...

และอธิบาย ข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ทราบ ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร พร้อมกับแจ้งสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหาและสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐาน หรือนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหา ตามแบบ สว. ๒ โดยทำเป็นสองฉบับ เพื่อมอบให้ ผู้ถูกกล่าวหาฉบับหนึ่ง เก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนฉบับหนึ่ง และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อ รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย จากนั้น ให้คณะกรรมการสอบสวนถามผู้ถูกกล่าวหาว่า ได้กระทำการ ตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับ ข้อกล่าวหาแล้วดำเนินการตามข้อ ๔๕ ต่อไป โดยในข้อ ๔๕ กำหนดให้เมื่อได้ดำเนินการ ตามข้อ ๔๔ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใด สนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัย กรณีใดตามข้อใด หรือประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการตามข้อ ๘๖ อย่างไร และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบโดยระบุวัน เวลา สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา สำหรับพยานบุคคลจะระบุ หรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามวรรคหนึ่ง ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๓ โดยทำเป็นสองฉบับ เพื่อมอบให้ ผู้ถูกกล่าวหาฉบับหนึ่ง เก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนฉบับหนึ่ง และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อ วันเดือนปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย ให้คณะกรรมการสอบสวนถามผู้ถูกกล่าวหาว่า จะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือหรือไม่ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาประสงค์จะยื่นคำชี้แจง เป็นหนังสือให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาเขียนคำชี้แจงภายในเวลาอันสมควร แต่อย่างช้าไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหา และให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำเพิ่มเติม รวมทั้งนำสืบแก้ข้อกล่าวหา เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ เสร็จแล้ว ให้รายงาน ผลการสอบสวนซึ่งมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๖ เสนอ ต่อนายกเทศมนตรี ในกรณีที่ คณะกรรมการสอบสวนหรือนายกเทศมนตรี แล้วแต่กรณี เห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิด วินัยอย่างร้ายแรงสมควรลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้นายกเทศมนตรีเสนอคณะกรรมการ พนักงานเทศบาลที่ผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่เพื่อส่งเรื่องให้คณะอนุกรรมการพิจารณาดำเนินการ ทางวินัยและการให้ออกจากราชการทำความเข้าใจ เมื่อคณะอนุกรรมการดังกล่าวมีความเห็น

/เป็นประการใด...

เป็นประการใด ให้เสนอเรื่องพร้อมความเห็นไปยังคณะกรรมการพนักงานเทศบาล เพื่อพิจารณา และเมื่อคณะกรรมการพนักงานเทศบาลมีมติประการใด ให้นายกเทศมนตรี สั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น นอกจากนี้ ข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ในการสอบปากคำ ผู้ถูกกล่าวหาและพยานให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ซึ่งจะถูกสอบปากคำเข้ามา ในที่สอบสวนคราวละหนึ่งคน ห้ามมิให้บุคคลอื่นอยู่ในที่สอบสวน เว้นแต่กรณีสอบสวน ผู้ถูกกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหา มีสิทธินำทนายความหรือที่ปรึกษาของตนเข้ามาในการสอบสวน ของคณะกรรมการสอบสวนก็ได้หรือบุคคลซึ่งคณะกรรมการสอบสวนอนุญาตให้อยู่ในที่ สอบสวนเพื่อประโยชน์แห่งการสอบสวน ข้อ ๖๔ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ในกรณีที่ปรากฏว่า การสอบสวนตอนใดทำไม่ถูกต้องตามข้อ ๓๓ ให้การสอบสวนตอนนั้นเสียไปเฉพาะในกรณี ดังต่อไปนี้... (๒) การสอบปากคำบุคคลดำเนินการไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๔๑ วรรคสอง ข้อ ๔๘ ข้อ ๔๙ ข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง หรือข้อ ๕๓ และในวรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีเช่นนี้ให้นายกเทศมนตรีสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการใหม่ให้ถูกต้อง โดยเร็ว ข้อ ๖๖ กำหนดว่า ในกรณีที่ปรากฏว่าการสอบสวนตอนใดทำไม่ถูกต้องตามที่ กำหนดในส่วนนี้ นอกจากที่กำหนดไว้ในข้อ ๖๓ ข้อ ๖๔ และข้อ ๖๕ ถ้าการสอบสวนตอนนั้น เป็นสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ให้นายกเทศมนตรีหรือคณะกรรมการ พนักงานเทศบาลแล้วแต่กรณี สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนแก้ไข หรือดำเนินการตอนนั้น ให้ถูกต้องโดยเร็ว แต่ถ้าการสอบสวนตอนนั้นไม่ใช่สาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ผู้มีอำนาจดังกล่าวจะสั่งให้แก้ไข หรือดำเนินการให้ถูกต้องหรือไม่ก็ได้ ข้อ ๓๑ กำหนดว่า พนักงานเทศบาลผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีดังต่อไปนี้ ถือเป็นกรณีความผิด ที่ปรากฏชัดแจ้ง ซึ่งนายกเทศมนตรีจะดำเนินการทางวินัยตามข้อ ๗๐ วรรคหนึ่ง โดยไม่สอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้... (๓) กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้รับ สารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สอบสวน หรือคณะกรรมการสอบสวนตามที่กำหนดในหลักเกณฑ์นี้ และได้มีการบันทึกถ้อยคำ รับสารภาพเป็นหนังสือ

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นายวีรพงษ์ วงศ์จันดา มีหนังสือร้องเรียนพฤติกรรม ของผู้ฟ้องคดี เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลตำบลสารภีราษฎร์ ต่อผู้ว่าราชการ จังหวัดเชียงใหม่ กรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมในทางชู้สาวกับผู้ใต้บังคับบัญชา คือ นางชวณพิศ มหานิล ตำแหน่งนักวิชาการเงินและบัญชี ซึ่งเป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายวีรพงษ์

/ โดยมี...

โดยมีพยานหลักฐาน ได้แก่ หนังสือลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ และหนังสือลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๔ ที่ผู้ฟ้องคดีให้การรับสารภาพต่อหน้านายทองอินทร์ จักรแก้ว นายกเทศมนตรีตำบล สาราญราษฎร์ว่า ดนมมีพฤติกรรมดังกล่าวจริง รวมทั้งภาพถ่ายในวันทำหนังสือรับสารภาพ เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาหนังสือร้องเรียนและพยานหลักฐาน ข้างต้นแล้วเห็นว่ามีมูล จึงมีคำสั่งเทศบาลตำบลบววก้าง ที่ ๒๓๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดี โดยเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๔ คณะกรรมการสอบสวนได้เรียกผู้ฟ้องคดีมาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา พร้อมกับแจ้งสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสืบ แก่ข้อกล่าวหา ตามแบบ สว. ๒ โดยผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบและรับบันทึกแบบ สว. ๒ ไว้เป็นหลักฐานในวันเดียวกัน ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงประธานกรรมการสอบสวนเพื่อชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา โดยปฏิเสธข้อกล่าวหาทั้งหมด สำหรับกรณีการลงลายมือชื่อรับสารภาพในหนังสือลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ และหนังสือ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๔ นั้น นายวีรพงษ์เป็นผู้จัดทำหนังสือดังกล่าวขึ้นเองและที่ผู้ฟ้องคดี ลงลายมือชื่อก็เนื่องมาจากถูกนายวีรพงษ์ข่มขู่และนายทองอินทร์ได้พุดจาโน้มน้าว เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๔ คณะกรรมการสอบสวนได้จัดทำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามแบบ สว. ๓ มอบให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานในวันเดียวกัน คณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานจากการให้ถ้อยคำของพยานบุคคล ได้แก่ นายวีรพงษ์ วงศ์จันดา ผู้ร้องเรียน นายทองอินทร์ จักรแก้ว นายกเทศมนตรีตำบลสาราญราษฎร์ นายธนกร ช่วยคำชู รองนายกเทศมนตรีตำบลสาราญราษฎร์ นางชวณพิศ มหานิล นางสาวภัทรสุดา ปัญญา เจ้าพนักงานธุรการ เทศบาลตำบลสาราญราษฎร์ นางสาวอัญชุลีกร เอี่ยมลออ นักพัฒนาชุมชน เทศบาลตำบลสาราญราษฎร์ และนางสาวกฤษณิศา พุ่มไม้ นักวิชาการการคลัง เทศบาลตำบลสาราญราษฎร์ รวมทั้งจากเอกสารหลักฐานต่างๆ ส่วนผู้ฟ้องคดี ได้มาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนในวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ และวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาแล้วมีมติว่า ผู้ฟ้องคดี ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อกล่าวหา สมควรลงโทษปลดออกจากราชการ โดยคณะกรรมการสอบสวนได้จัดทำรายงานการสอบสวน ตามแบบ สว. ๖ ลงวันที่ ๙

/พฤศจิกายน...

พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วมีคำสั่งเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน และได้มีหนังสือ ที่ ชม ๖๘๘๐๑/๑๒๒๗ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ รายงานผลการสอบสวนไปยังประธานกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่เพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป คณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการ ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ มีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๑๙ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวนการลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จึงมีมติเสนอให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ มีมติเห็นชอบให้ดำเนินการทางวินัยตามความเห็นของคณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งเทศบาลตำบลบวบก้าง ที่ ๓๑๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ นั้น เห็นว่า การดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ยกกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีผู้ถูกกล่าวหาทราบแล้ว โดยแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมารับทราบการแจ้งข้อกล่าวหาในวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบในวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๔ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ส่งจดหมายให้ประธานกรรมการสอบสวนทราบในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ เพื่อชี้แจงข้อกล่าวหา การดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีจึงได้มีการเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริงและได้แย้งแสดงพยานหลักฐาน และได้ปฏิบัติตามขั้นตอนที่ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๒๓ ข้อ ๓๖ ข้อ ๔๔ ข้อ ๔๕ ข้อ ๕๙ ข้อ ๖๐ และข้อ ๗๐ กำหนดไว้แล้ว

สำหรับกรณีผู้ฟ้องคดีอ้างในอุทธรณ์ว่า คำให้การในฐานะพยานบุคคลของ นายวีรพงษ์ วงศ์จินดา และนางชวนพิศ มหานิล ที่คณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนพยานทั้งสองรายนี้ใหม่ และได้อนุญาตให้พยานทั้งสองนำทนายความเข้าร่วมรับฟังการให้ถ้อยคำของพยาน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งว่าเป็นการกระทำที่ขัดต่อข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง

/ของประกาศ...

ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข ในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และเป็นคำสั่งที่เกิดขึ้นภายหลัง จากที่มีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว เป็นคำสั่งที่เกิดขึ้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า การสอบสวนพยานรายนายวีรพงษ์และนางชวนพิศใหม่อีกครั้ง เกิดจากกรณีที่ ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างและโต้แย้งว่า การสอบสวนพยานรายนายวีรพงษ์และนางชวนพิศ ที่ได้ให้นายชัยยันต์ รัตนรังสี เข้าร่วมฟังการให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๔ และเมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ขัดต่อข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง ของประกาศดังกล่าว จึงมีผลให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือแจ้งประธานกรรมการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนพยานทั้งสองรายใหม่ ตามข้อ ๖๔ วรรคหนึ่ง (๒) ของประกาศฉบับเดียวกัน ประกอบกับผู้ฟ้องคดีโต้แย้งกรณีตามข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง ของประกาศ ดังกล่าว ในหนังสืออุทธรณ์ขอลดโทษคำสั่งลงโทษทางวินัย ฉบับลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นเวลาหลังจากที่มีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว การสอบสวนพยานทั้งสองรายใหม่ ภายหลังจากที่มีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว จึงเป็นการดำเนินการตามขั้นตอน ที่กฎหมายกำหนดแล้ว

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามที่ถูกลงกล่าวหาหรือไม่

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ นายวีรพงษ์ วงศ์จินดา ได้มี หนังสือร้องเรียนผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ว่า ผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาล ตำบลสาราญราษฎร์ อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ มีพฤติกรรมในทางชู้สาวกับ ผู้ได้บังคับบัญชา คือ นางชวนพิศ มหานิล ตำแหน่งนักวิชาการเงินและบัญชี ซึ่งเป็นภรรยา โดยชอบด้วยกฎหมายของนายวีรพงษ์ พร้อมกับแนบเอกสารหลักฐาน ได้แก่ หนังสือลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ และหนังสือลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๔ ที่ผู้ฟ้องคดีให้การรับสารภาพต่อหน้า นายทองอินทร์ จักรแก้ว นายกเทศมนตรีตำบลสาราญราษฎร์ว่า ตนมีพฤติกรรมดังกล่าวจริง รวมทั้งภาพถ่ายในวันทำหนังสือรับสารภาพเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ ต่อมา นายกเทศมนตรี ตำบลบวักค้ำมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน กรณีพนักงานเทศบาลถูกกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยการสอบสวนคณะกรรมการได้พิจารณาจากพยานเอกสาร และพยานบุคคล ได้แก่ นายวีรพงษ์ วงศ์จินดา นายทองอินทร์ จักรแก้ว นายกเทศมนตรี

/ตำบลสาราญราษฎร์...

ตำบลสำราญราษฎร์ นางสาวภัทรสุดา ปัญญา เจ้าพนักงานธุรการ สังกัดเทศบาลตำบล
 สำราญราษฎร์ นายธนกร ช่วยคำชู รองนายกเทศมนตรีตำบลสำราญราษฎร์ นางชวนพิศ
 มหานิล นางสาวอัญชุลีกร เอี่ยมละออ นักพัฒนาชุมชน สังกัดเทศบาลตำบลสำราญราษฎร์
 นางสาวภูษณิศดา พุ่มไม้ นักวิชาการการคลัง สังกัดเทศบาลตำบลสำราญราษฎร์ นั้น เห็นว่า
 คณะกรรมการสอบสวน ซึ่งถูกแต่งตั้งโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๕ ประกอบมาตรา ๒๓
 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๔๒ และข้อ ๒๓ ข้อ ๘๖
 ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข
 ในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์
 ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ ผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ศาล
 รับฟังประกอบการพิจารณาได้ โดยข้อเท็จจริงที่ได้จากผลการสอบสวนสรุปว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรม
 และความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับนางชวนพิศ แม้จะไม่มีหลักฐานชัดเจนว่าถึงขั้นมีความสัมพันธ์
 ทางเพศหรือไม่ เพราะคำให้การที่ขัดแย้งกันระหว่างคำให้การของผู้ฟ้องคดีกับคำให้การของ
 นางชวนพิศ มหานิล ในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ แต่จากถ้อยคำพยานที่สอดคล้องกันถึงพฤติกรรม
 ของผู้ฟ้องคดีกับนางชวนพิศในระยะเวลา ๑๐ เดือน ที่มีการโทรศัพท์พูดคุยติดต่อกันทั้งกลางวัน
 และกลางคืน การเดินทางไปพักทั้งในจังหวัดเชียงใหม่และต่างจังหวัด ไม่ว่าจะป็นในห้องพักเดียวกัน
 หรือไม่ก็ตามทั้งเวลากลางวันและกลางคืน อีกทั้งคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเอง ตามหนังสือ
 ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๕ ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์โต้แย้งความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน
 ที่เห็นว่าผู้ฟ้องคดีทราบมาโดยตลอดว่านางชวนพิศมีครอบครัวแล้วว่า ตลอดเวลา
 ที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการที่เทศบาลตำบลสำราญราษฎร์ ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบมาก่อนว่านางชวนพิศ
 มีครอบครัวแล้ว และไม่เคยรู้จักนายวีรพงษ์ โดยผู้ฟ้องคดีได้กล่าวถึงพฤติกรรมของนางชวนพิศ
 มีพฤติกรรมแสดงตนเป็นโสดตลอดเวลา เลิกงานไม่กลับบ้านตามเวลาปกติและเดินทางไป
 ไปต่างจังหวัดตลอดเวลา และใช้คำนำหน้าว่านางสาว พฤติกรรมของนางชวนพิศ
 จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีเข้าใจผิดว่านางชวนพิศเป็นโสด จึงเป็นข้อเท็จจริงที่มาจากผู้ฟ้องคดีเอง
 และแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีอาจเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับนางชวนพิศจริง และจากการลงลายมือชื่อ
 รับสารภาพ เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ ว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมในทางชู้สาวกับนางชวนพิศ
 ซึ่งเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายของนายวีรพงษ์ หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการลงลายมือชื่อ
 เกิดจากการถูกข่มขู่ของนายวีรพงษ์และนายกเทศมนตรีตำบลสำราญราษฎร์ได้พูดจาโน้มน้าว
 ขอให้ลงลายมือชื่อ ผู้ฟ้องคดีสามารถดำเนินการทางกฎหมายต่อนายวีรพงษ์ได้ แต่ผู้ฟ้องคดี

/กลับไม่ปฏิเสธ...

กลับไม่ปฏิเสธและไม่พยายามหาวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดที่เป็นการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเอง แต่กลับลงลายมือชื่อรับสารภาพในหนังสือรับสารภาพอีกครั้งในวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ห่างกันเกือบ ๑ เดือน และจากพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ได้จากการสอบปากคำพยานที่เป็นเพื่อนร่วมงานผู้หญิงในที่ทำงานหลายปากในชั้นสอบสวน แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีที่ไม่น่าไว้วางใจในเรื่องชู้สาว นอกจากนี้ในระหว่างที่เกิดเหตุพิพาทผู้ฟ้องคดีก็มีครอบครัวและมีบุตรอยู่แล้ว แม้จะอ้างว่าครอบครัวของทั้งฝ่ายผู้ฟ้องคดีและนางชวนพิศ อยู่ด้วยกันเป็นปกติสุขก็ไม่อาจนำมาเป็นเหตุอ้างให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากความผิดไปได้ เพราะผู้ฟ้องคดีในฐานะที่เป็นพนักงานเทศบาลต้องรักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าประพฤติน่าชัง ตามข้อ ๑๙ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมฉันทู้สาวกับหญิงซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาที่มีคุณสมบัติตามกฎหมายอยู่แล้ว แม้จะไม่มีพยานหลักฐานชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ทางเพศกับนางชวนพิศก็ตาม แต่การดำเนินการทางวินัยไม่จำเป็นต้องพิสูจน์โดยปราศจากข้อสงสัยถึงการกระทำความผิดตั้งเช่นในคดีอาญาจึงจะถือว่าเป็นความผิดวินัย ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหา

สำหรับกรณีผู้ฟ้องคดีอ้างในคำอุทธรณ์เกี่ยวกับคดีความระหว่างผู้ฟ้องคดีกับนายวีรพงษ์ วงศ์จันตา ในศาลยุติธรรม ได้แก่ คดีที่นายวีรพงษ์เป็นโจทก์ฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลยต่อศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อเรียกค่าทดแทนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีความสัมพันธ์ฉันทู้สาวกับภรรยาตน ซึ่งศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าทดแทน ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลชั้นต้นต่อศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์พิพากษากลับเป็นยกฟ้องโจทก์ ก็ไม่ใช่กรณีที่ศาลอุทธรณ์พิสูจน์ความผิดบริสุทธิ์ของผู้ฟ้องคดี แต่เป็นเพราะการฟ้องเรียกค่าทดแทนของโจทก์เป็นการฟ้องเรียกค่าทดแทนเกินหนึ่งปีนับแต่วันที่โจทก์รู้หรือควรรู้ความจริง สิทธิฟ้องเรียกค่าทดแทนจึงขาดอายุความ ส่วนคดีที่ผู้ฟ้องคดีเป็นโจทก์ฟ้องนายวีรพงษ์ เป็นจำเลย ในคดีอาญาต่อศาลจังหวัดเชียงใหม่ ก็ปรากฏข้อเท็จจริงในคำพิพากษาว่าผู้ฟ้องคดี ใช้อัตถุ์มีคมคล้ายคัตเตอร์ชนิดและขนาดไม่ปรากฏชัดเจนที่บริเวณร่างกายของจำเลย ๑ ครั้ง ถูกที่แขนข้างซ้าย

/ได้รับ...

ได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่กาย จำเลยจึงป้องกันตัวโดยใช้วัตถุของแข็งไม่ทราบชนิด และขนาด ๑ อัน เป็นอาวุธทุบตีที่บริเวณศีรษะของผู้ฟ้องคดี จนกะโหลกศีรษะแตกเป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัส เห็นว่า การกระทำของนายวีรพงษ์ต่อผู้ฟ้องคดี จึงมิใช่เกิดจากการกระทำของนายวีรพงษ์ เพียงฝ่ายเดียว

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

Su Smit

ตุลาการเจ้าของสำนวนและ
ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายชัชทอง โอภาสศิริวิทย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางรดาพรรณ วานิช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอนุพงศ์ สุขเกษม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายรัฐกิจ มานะทัต
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ร. มานะทัต

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอนนท์ อติเรกสมบัติ

